



ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz



Čj. UOUU-02569/22-13

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů jako příslušný správní orgán podle § 64 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (dále jen „zákon č. 110/2019 Sb.“) v řízení o přestupku vedeném podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“), a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 500/2004 Sb.“) rozhodl takto:

Česká republika – Ministerstvo vnitra, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, IČO: 000 07 064, (dále též jen „obviněná“)

- I. je vinna, že Policie České republiky jako spravující orgán podle § 24 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb. v souvislosti s provozem aplikace Karanténa využívané při namátkových kontrolách osob v období od 1. dubna 2021 do 8. března 2022 shromáždila osobní údaje 2 110 084 osob, jimž byla v rámci opatření proti šíření onemocnění COVID-19 nařízena izolace, a to v rozsahu: jméno a příjmení, datum narození, rodné číslo, označení, že je daná osoba v izolaci, datum počátku a konce izolace a adresa pro výkon izolace, tedy v rozporu s ustanovením § 79 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 273/2008 Sb.“) shromažďovala údaje o zdravotním stavu osob bez vztahu k šetření konkrétního trestného činu nebo přestupku, nebo poskytování ochrany osob, a tím spáchala přestupek podle § 63 odst. 1 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb., podle něhož se právnická osoba dopustí přestupku tím, že stanoveným účelem zpracování osobních údajů poruší povinnost nebo překročí oprávnění vyplývající z jiného zákona,
- II. je vinna, že Policie České republiky jako spravující orgán podle § 24 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb. nezveřejnila v období od 1. dubna 2021 do 8. března 2022 účel zpracování osobních údajů osob, jimž byla v rámci opatření proti šíření onemocnění COVID-19 nařízena izolace, zpracovávaných prostřednictvím aplikace Karanténa, čímž porušila ustanovení § 27 písm. c) zákona č. 110/2019 Sb., podle něhož spravující orgán zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup informace o účelu zpracování osobních údajů, a tím spáchala přestupek podle § 63 odst. 1 písm. d) zákona č. 110/2019 Sb., podle něhož se právnická osoba dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 27 neposkytne subjektu údajů informace v rozsahu nebo zákonem stanoveným způsobem,

III. je vinna, že Policie České republiky jako spravující orgán podle § 24 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb. ve vztahu k připravovanému zpracování osobních údajů osob, jimž byla v rámci opatření proti šíření onemocnění COVID-19 nařízena izolace, které mělo být prováděno prostřednictvím aplikace Karanténa, nevypracovala nejpozději 31. března 2021 posouzení vlivu tohoto zpracování na ochranu osobních údajů, přestože bylo pravděpodobné, že připravované zpracování povede vzhledem k jeho povaze, rozsahu a účelu k vysokému riziku neoprávněného zásahu do práv a svobod subjektů údajů,

čímž porušila ustanovení § 37 zákona č. 110/2019 Sb., podle něhož je-li pravděpodobné, že určitý druh připravovaného zpracování osobních údajů povede vzhledem k jeho povaze, rozsahu, okolnostem nebo účelu k vysokému riziku neoprávněného zásahu do práv a svobod subjektů údajů, vypracuje spravující orgán posouzení vlivu takového zpracování na ochranu osobních údajů,

a tím spáchala přestupek podle § 63 odst. 1 písm. k) zákona č. 110/2019 Sb., podle něhož se právnická osoba dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 37 zákona č. 110/2019 Sb. neprovede posouzení vlivu na ochranu osobních údajů,

IV. je vinna, že Policie České republiky jako spravující orgán podle § 24 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb. ve vztahu k připravovanému zpracování osobních údajů osob, jimž byla v rámci opatření proti šíření onemocnění COVID-19 nařízena izolace, které mělo být prováděno prostřednictvím aplikace Karanténa, v níž byly do 31. března 2021 evidovány pouze osoby s nařízenou karanténou, nepodala nejpozději 31. března 2021 Úřadu pro ochranu osobních údajů žádost o projednání tohoto zpracování,

čímž porušila ustanovení § 38 odst. 1 písm. b) zákona č. 110/2019 Sb., podle něhož má-li připravovaným zpracováním osobních údajů vzniknout nová evidence, spravující orgán podá Úřadu žádost o projednání takového zpracování, pokud druh zpracování osobních údajů, s přihlédnutím k využití nových technologií nebo postupů, vede k vysokému riziku zásahu do práv a svobod subjektů údajů,

a tím spáchala přestupek podle § 63 odst. 1 písm. l) zákona č. 110/2019 Sb., podle něhož se právnická osoba dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 38 odst. 1 nepožádá Úřad pro ochranu osobních údajů o projednání připravovaného zpracování osobních údajů,

V. za což se jí v souladu s § 63 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb., ukládá

pokuta ve výši 975 000 Kč

(slovy devět set sedmdesát pět tisíc korun českých)

splatná do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bezhotovostním převodem na účet vedený u ČNB, č. ú. 19-5825001/0710, variabilní symbol IČO obviněné, konstantní symbol 1148.

Odůvodnění

I. Vymezení věci a podklady rozhodnutí

[1] Řízení pro podezření ze spáchání (i) přestupku podle § 63 odst. 1 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb., spočívajícího v tom, že Policie České republiky (dále jen „Policie ČR“) jako spravující orgán podle § 24 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb. v rozporu s ustanovením § 79 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb. v souvislosti s provozem aplikace Karanténa shromáždila osobní údaje o nařízení izolace z důvodu nákazy onemocněním COVID-19 (tedy údaje o zdravotním stavu) celkem 2 110 084 osob, (ii) přestupku podle § 63 odst. 1 písm. d) zákona č. 110/2019 Sb., spočívajícího v tom, že Policie ČR v rozporu s ustanovením § 27 písm. c) zákona č. 110/2019 Sb., nezveřejnila informace o účelu zpracování osobních údajů osob, jimž byla v rámci opatření proti šíření onemocnění COVID-19 nařízena izolace, (iii) přestupku podle § 63 odst. 1 písm. k) zákona č. 110/2019 Sb., spočívajícího v tom, že Policie ČR v rozporu s ustanovením § 37 zákona č. 110/2019 Sb., před zahájením zpracování osobních údajů osob s nařízenou izolací nevypracovala posouzení vlivu tohoto zpracování na ochranu osobních údajů, přestože bylo pravděpodobné, že toto připravované zpracování osobních údajů povede k vysokému riziku neoprávněného zásahu do práv a svobod subjektů údajů, a (iv) přestupku podle § 63 odst. 1 písm. l) zákona č. 110/2019 Sb., spočívajícího v tom, že Policie ČR v rozporu s ustanovením § 38 odst. 1 písm. b) zákona č. 110/2019 Sb., před zahájením zpracování osobních údajů osob s nařízenou izolací nepožádala Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) o projednání tohoto připravovaného zpracování osobních údajů přesto, že se ve vztahu k osobním údajům o izolaci jednalo o novou evidenci, přičemž druh zpracování osobních údajů, s přihlédnutím k využití nových technologií nebo postupů, vedl k vysokému riziku zásahu do práv a svobod subjektů údajů, bylo zahájeno příkazem č.j. UOOU-02569/22-4 ze dne 29. července 2022 vydaným podle § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. a § 150 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. jako první úkon v řízení, který byl obviněné doručen dne 29. července 2022.

[2] Proti příkazu č.j. UOOU-02569/22-4 ze dne 29. července 2022 podala obviněná dne 5. srpna 2022 pod č.j. MV135353-2/OBP-2022 včasný odpor.

[3] Podkladem pro zahájení řízení, resp. vydání uvedeného příkazu je spisový materiál *sp. zn. UOOU-00581/21*, shromážděný v průběhu kontroly provedené Úřadem u Policie ČR zaměřené na zpracování osobních údajů v rámci opatření proti šíření onemocnění COVID-19, prováděné v režimu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) [dále jen „nařízení (EU) 2016/679“] a v režimu zákona č. 110/2019 Sb., dále spisový materiál shromážděný v rámci správního řízení vedeného s obviněnou pod *sp. zn. UOOU-03112/21* pro podezření ze spáchání přestupku podle § 62 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb. spočívajícího v porušení základní zásady pro zpracování osobních údajů a v porušení povinnosti správce osobních údajů podle nařízení (EU) 2016/679 a o uložení opatření k odstranění nedostatků ve smyslu § 60 zákona č. 110/2019 Sb., dále spisový materiál shromážděný v rámci správního řízení vedeného s obviněnou pod *sp. zn. UOOU-05143/21* o uložení opatření k odstranění nedostatků ve smyslu § 60 zákona č. 110/2019 Sb. včetně navazující konzultace zpracování osobních údajů a otevřená data Ministerstva zdravotnictví České republiky z datové sady „COVID-19: Přehled osob s prokázanou nákazou dle hlášení krajských hygienických stanic (v2)“.

[4] Jak vyplývá z vymezení přestupků obsaženého v příkazu č.j. UOOU-02569/22-4 ze dne 29. července 2022, jehož doručení obviněné bylo řízení zahájeno, je předmětem tohoto řízení pouze zpracování osobních údajů prováděné Policií ČR v režimu hlavy III zákona č. 110/2019 Sb., tedy zpracování osobních údajů, které je nezbytné pro plnění úkolu a výkon veřejné moci spravujícího orgánu stanovených jinými zákony za účelem předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech. Ve vztahu k osobním údajům zpracovávaným Policií ČR v rámci aplikace Karanténa je tak předmětem daného řízení pouze zpracování osobních údajů osob s nařízenou izolací, neboť pouze tyto údaje (nikoliv tedy osobní údaje osob s nařízenou karanténou zpracovávané prostřednictvím téže aplikace) sloužily k prověřování skutečnosti, zda je u kontrolovaných osob dáno podezření ze spáchání trestného činu šíření nakažlivé lidské nemoci nebo šíření nakažlivé lidské nemoci z nedbalosti ve smyslu § 152, § 153 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a tedy k plnění úkolů podle hlavy III zákona č. 110/2019 Sb.

[5] Pro úplnost je třeba uvést, že hlava III zákona č. 110/2019 Sb. představuje transpozici Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV (dále jen „směrnice (EU) 2016/680“) do českého právního řádu.


II. Procesní postavení obviněné

[6] Podle stanoviska pléna Nejvyššího soudu České republiky Plsn 2/96 ze dne 22. ledna 1997, není Policie ČR právníkem osobou, neboť jí zákon (v době vydání stanoviska se jednalo o zákon č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů) za právníkem osobu výslovně neprohlašuje a ze žádného z jeho ustanovení ani z ustanovení jiného zákona nelze dovodit, že by Policii ČR byly přiznány vlastnosti, které musí mít právníkem osoba, má-li být samostatným právním subjektem. Z tohoto důvodu Nejvyšší soud České republiky dovodil, že způsobilost mít práva a povinnosti, jakož i způsobilost být účastníkem řízení, má ve věcech týkajících se Policie ČR stát, tj. Česká republika. Jménem České republiky jedná (činí právní úkony) ve věcech týkajících se Policie ČR státní orgán, jehož se věc týká, tedy (s výjimkou záležitostí souvisejících se služebním poměrem policistů, kteří nejsou povoláni k plnění úkolů v Ministerstvu vnitra nebo v jiných orgánech, institucích a právníkových osobách) Ministerstvo vnitra.

[7] Obdobně Policii ČR nepřiznává postavení právníkem osoby ani zákon č. 273/2008 Sb., podle jehož ustanovení § 1, 5 a 6 je Policie ČR je jednotným ozbrojeným bezpečnostním sborem podřízeným Ministerstvu vnitra, tvořeným útvarů, jimiž jsou (a) Policejní prezidium České republiky v čele s policejním prezidentem, (b) útvarů policie s celostátní působností, (c) krajská ředitelství policie a (d) útvarů zřízené v rámci krajského ředitelství. Podle § 7, 8 zákona č. 273/2008 Sb. se Policejní prezidium a útvarů policie s celostátní působností při nakládání s majetkem České republiky a v právních vztazích nepovažují za samostatné organizační složky, ale za součást organizační složky státu a účetní jednotky ministerstva (tedy Ministerstvo vnitra), přičemž krajská ředitelství jsou organizačními složkami státu a účetními jednotkami, jejichž příjmy a výdaje jsou součástí rozpočtové kapitoly ministerstva.

[8] I za stávající právní úpravy tak není v postavení právnické osoby, tedy účastníka správního řízení s procesní způsobilostí ve smyslu § 30 zákona č. 500/2004 Sb., resp. § 68 zákona 250/2016 Sb. a s deliktní odpovědností Policie ČR ale Česká republika, která jedná ve smyslu zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů, prostřednictvím příslušné organizační složky, již je v daném případě Ministerstvo vnitra.

III. Stanovisko obviněné

[9] Obviněná vyjádřila své stanovisko k věci ve Vyjádření k podkladům pro rozhodnutí . V rámci tohoto vyjádření obviněná navrhl zastavení řízení. K věci v první řadě zdůraznila, že veškeré činnosti vykonávané Policií ČR při zpracování osobních údajů v aplikaci Karanténa byly realizovány výhradně v rámci plnění povinnosti k součinnosti, tedy na žádost jiného orgánu veřejné moci, jímž bylo v daném případě Ministerstvo zdravotnictví. Podle obviněné si tak Policie ČR neosobovala žádnou další či novou pravomoc, ale působila pouze jako „personální extenze činností orgánů ochrany zdraví“, konkrétně krajských hygienických stanic (dále jen „KHS“). Z tohoto důvodu pak obviněná dovozuje, že „aktivity Policie ČR nelze podřazovat působnosti směrnice (EU) 2016/680“ stejně, jako působnosti směrnice (EU) 2016/680 nelze podřazovat aktivity KHS. Zpracování osobních údajů Policií ČR, které je předmětem tohoto řízení, dle názoru obviněné nespadá do působnosti směrnice (EU) 2016/680“, potažmo hlavy III zákona č. 110/2019 Sb. také proto, že k němu docházelo za krizové situace.

[10] Obviněná dále namítala - dle jejího názoru - nevhodný procesní postup Úřadu, kdy se ve vztahu ke zpracování osobních údajů v aplikaci Karanténa vedou tři správní řízení, přičemž náplní druhého řízení bylo dle tvrzení obviněné „předložení podkladů, které již existovaly, nikoliv skutečné projednání, tedy min. takové, které by materiálně cílilo na odstranění konkrétních identifikovaných rizik, ať už v rámci jakékoliv právní úpravy.“ Kromě toho podle obviněné „podnět k projednání dopadů zpracování přišel až tehdy, kdy již bylo zřejmé, že provoz aplikace bude brzy ukončen“.

[11] Obviněná uvedla, že toto správní řízení, zahájené ve vztahu k aplikaci Karanténa jako poslední, bylo „zahájováno až poté, co již iminentní hrozba (jak zdravotní, tak vůči ochraně osobních údajů tvrzeně směřující) bezpečně pominula (přesněji, až když bylo zřejmé, že k danému typu zpracování již nebude ze strany příslušných státních autorit vůle, tzn. daný systém již nebude potřeba znovu aktivovat“ a z tohoto dovodila, že „v době trvání hrozby potřeba efektivního zásahu evidentně nevyvstala“, o což opírá své tvrzení o nadbytečnosti „dodatečné ingerence“ ze strany Úřadu představované tímto řízením.

[12] Dále obviněná poukázala na roli Ministerstva zdravotnictví v procesu zpracování osobních údajů v aplikaci Karanténa s tím, že podle obviněné „činnost Policie ČR, byla jen „odrazem (rubem) činnosti a pokynů Ministerstva zdravotnictví“, které v dané věci označila za „spolupachatele a organizátora“. Připomněla, že Policie ČR zpracovávala tytéž údaje, které jí ke stanovenému účelu poskytly a zpracovávaly jiné resorty, zejména Ministerstvo zdravotnictví. Při tom poukázala na předchozí praxi Úřadu, kdy v jiných řízeních bylo Úřadem obviněné vytýkáno právě to, „že [ministerstvo] samo umožnilo přístup k osobním údajům neoprávněnému subjektu (nikoliv, že jako neoprávněný příjemce osobních dat údaje samo dále zpracovávalo)“.

[13] Podle obviněné „přenášení práce či faktické odpovědnosti za fungování opatření na policii neznámá automaticky, že policie nese i odpovědnost právní (tam, kde je dána odpovědnost příkazce či žadatele). Akt uplatnění existujících pravomocí a oprávnění policie zároveň neneguje okolnost, že jsou využívány ve prospěch jiných orgánů“.

[14] Ve vztahu k otázce odpovědnosti za jednání Policie ČR zdůraznila obviněná, že Policie ČR jednala na pokyn, resp. žádost orgánů ochrany zdraví, „nikoliv sama za sebe a mimo rámec kompetencí těchto orgánů“. V této souvislosti pak příkladmo zmínila následující situace, které pokládá za obdobné danému případu: „v případě úkonu policie např. na příkaz státního zástupce je takový úkon přičitatelný státnímu zastupitelství, potažmo Ministerstvu spravedlnosti (a nejedná ani jako ozbrojený sbor, ani jako správní orgán), v případě součinnosti poskytnuté obci dle § 135 SŘ jde o úkon obce, nikoliv policie, a podobně poskytuje-li součinnost exekutorovi, přičítá se odpovědnost exekutorovi.“

[15] V souvislosti s vyjádřením k roli Ministerstva zdravotnictví v případě zpracování osobních údajů v aplikaci Karanténa zdůraznila obviněná, že jejím záměrem není iniciovat další správní řízení Úřadu vůči dalším orgánům státní správy, ale domoci se „reálné aplikace“ zásady správního práva, resp. správního trestání obsažené v § 2 odst. 4 in fine zákona č. 500/2004 Sb. Pokud jde o přístup k Ministerstvu zdravotnictví a jeho roli v daném případě, který obviněná popsala jako „absence trestu a dokonce i absence uplatnění zásady oficiality“, tento by se dle obviněné měl v souladu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. odrazit též v přístupu Úřadu k obviněné, a to minimálně v otázce uloženého trestu, kdy zejména výše trestu uložená příkazem UOOU-02569/22-4 ze dne 29. července 2022 představuje „nepoměr 0,- Kč vs. 975.000,- Kč“.


[16] Obviněná ve svém vyjádření rovněž připomněla již dříve uplatněný argument Policie ČR a sice, že „krizové řízení nevylučuje i méně formální způsoby komunikace“.

[17] Obviněná se dále vyjádřila v tom smyslu, že kromě výčtu nesplněných povinností formálního (administrativního) charakteru, je třeba odpovídajícím způsobem zohlednit také reálný účinek na konkrétní subjekty údajů. Relevantním vstupem při posuzování míry společenské škodlivosti jednání by dle jejího názoru mohla být „zpětná vazba, materializovaná např. v konkrétních podnětech přímo dotčených fyzických osob“. V daném případě se však dle názoru obviněné vůči předmětnému zpracování osobních údajů „vymezily primárně subjekty politické“, nikoliv však též subjekty údajů, jichž se dané zpracování bezprostředně týkalo.


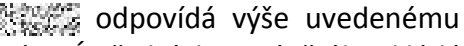
[18] Pokud jde o společenskou škodlivost vytýkaného jednání namítla obviněná, že tak jako nemůže být určité jednání po právu a zároveň i protiprávní, lze předpokládat „podobnou disjunkci i v případě jednání v souladu s veřejným zájmem a proti veřejnému zájmu“.

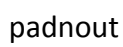

[19] K závažnosti skutku a výši možné pokuty obviněná zdůraznila, že kromě dalšího mají být v potaz brána i „myslitelná rozpětí představitelných protiprávních jednání vyšší i nižší míry závažnosti“, a stejně tak i „majetkové poměry pachatele“. S ohledem na skutečnost, že obviněná nemá vlastní příjmy, bylo by její trestání de facto „přesunem prostředků mezi dvěma rozpočtovými kapitolami“. Obviněná též připomněla, že je omezena v rámci vlastní rozpočtové kapitoly, nad to „za situace progredujících škrtů finančních i personálních“. Obviněná při tom dle svého vyjádření „neměla možnost situaci v rozhodném časovém období (reálně) ovlivnit tak, aby policie a především jiné orgány veřejné správy postupovaly diametrálně odlišně, a to tím spíše tam, kde byl postup a činnosti policie reaktivní“. Obviněná ani Policie ČR tak „neměla možnost ovlivnit rozhodnutí (či nečinnost) jiného orgánu, a stejně tak např. tok a kvalitu dat na vstupu do datové schránky Policie ČR“.

IV. Skutková zjištění ke zpracování osobních údajů v aplikaci Karanténa



[20] Z Protokolu o kontrole č.j. UOOU-00581/21-24 ze dne 20. května 2021 vyplývá, že kontrolou provedenou v období od 9. března 2021 do 28. dubna 2021 pod sp. zn. UOOU-00581/21-24 (dále jen „kontrola“) bylo zjištěno, že Policie ČR zpracovávala v období od 16. března 2020 do 31. března 2021 v aplikaci Karanténa osobní údaje osob, kterým byla nařízena karanténa, a to v rozsahu jméno a příjmení osoby, rodné číslo, adresa místa pobytu v době karantény, datum, od kterého je karanténa nařízena, a identifikační číslo poskytovatele zdravotních služeb IČPE. Podle Záznamu o činnostech zpracování osobních údajů, který Policie ČR Úřadu v rámci kontroly předložila, měl být zpracováván rovněž údaj o bydlišti a profesi dané osoby. Zpracovávání těchto osobních údajů probíhalo minimálně v rozsahu jejich shromáždění, uspořádání, uložení, vyhledání, nahlédnutí, použití a výmazu. Uvedené osobní údaje poskytovala v období od 16. března 2020 nejméně do 31. března 2021 (tedy v „první fázi“ provozu aplikace Karanténa) Policii ČR Česká správa sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“) a počínaje od 23. března 2020 nejméně do 18. ledna 2021 rovněž KHS. Postupy KHS však dle tvrzení Policie ČR nebyly jednotné, předávané údaje byly nekonzistentní, neobsahovaly jednoznačné identifikátory tak, aby mohlo být zaručeno ztotožnění osob. Údaje od KHS nadto byly předávány v různých formátech, z nichž některé nebyly editovatelné, a tedy použitelné pro strojové zpracování, resp. pro automatizované vložení do databáze aplikace Karanténa (v některých případech přicházely údaje od KHS například ve formátu .pdf). Od některých KHS Policie ČR požadované údaje nedostávala vůbec. Tento stav - tedy dodávání osobních údajů od KHS v „nevyužitelném“ formátu - trval do 18. ledna 2021, kdy KHS zasílání osobních údajů na čas ukončily, resp. k tomuto datu obdržela Policie ČR poslední osobní údaje osob s nařízenou karanténou od KHS v této podobě. Pokud jde o důvod uvedeného zpracování osobních údajů, odkázala Policie ČR na zápis z jednání Ústředního krizového štábu  s tím, že zde byla projednána žádost Ministerstva zdravotnictví (dále jen „MZ“) o poskytování součinnosti ze strany Policie ČR při realizaci mimořádných opatření ve smyslu § 69 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 258/2000 Sb.“).

[21]

V   odpovídá výše uvedenému jednání úkol uvedený pod bodem III. písm. e) ve znění: „Ústřední krizový štáb ukládá náměstkovi ministra práce a sociálních věcí a hlavní hygieničce ČR vytvořit evidenci osob v karanténě za účelem kontroly ze strany Policie ČR“.

[22] Zasedání Ústředního krizového štábu , na němž měl padnout požadavek MZ, od něhož se (dle tvrzení Policie ČR v rámci kontroly) mělo následné zpracování osobních údajů v aplikaci Karanténa odvíjet, předcházel *dopis policejního prezidenta*  adresovaný ústřednímu řediteli ČSSZ a náměstkovi pro legislativu a právo MZ. V uvedeném dopise (který byl rovněž podkladem kontroly) policejní prezident deklaruje připravenost Policie ČR pod vedením (supervizí) orgánů

ochrany veřejného zdraví provádět úkony směřující k realizaci opatření na ochranu veřejného zdraví, včetně kontroly. Tím policejní prezident odůvodňuje svůj závěr, že příslušníci Policie ČR se musí v nezbytném rozsahu seznamovat s osobními údaji osob, vůči nimž měla být kontrola vykonána. V návaznosti na výše uvedené sdělení vyzývá policejní prezident ve zmíněném dopise oslovené subjekty k poskytování strukturovaných dat o osobách, jimž byla nařazena karanténa, v rozsahu příjmení, jméno, datum narození, bydliště, okres a místo pobytu během karantény, a to v okresním členění s pravidelnou týdenní aktualizací, což dle svých slov činí „v návaznosti na vyhlášená mimořádná opatření na základě pravomoci Policie ČR dané ustanovením § 69 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví“. Jak dále vyplývá z citovaného dopisu, role, resp. pravomoc Policie ČR je zde odvozována z § 69 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb. jako bezprostřední, tak, že „zákon o ochraně veřejného zdraví kromě orgánů ochrany veřejného zdraví počítá i se zapojením Policie ČR“. Ačkoliv dopis obsahuje též citaci zmiňovaného ustanovení zákona č. 258/2000 Sb., které úlohu Policie ČR podmiňuje tím, že (i) je to nezbytné k realizaci opatření na ochranu veřejného zdraví a že (ii) si tuto součinnost poskytovatel zdravotních služeb nebo orgán ochrany veřejného zdraví vyžádá, neodkazuje však na konkrétní – již realizovanou výzvu k součinnosti ze strany MZ, z níž by měl vycházet a o níž především by se měl opírat, resp. na niž by měl navazovat. Z citovaného dopisu tedy naprosto nevyplývá, že by takováto žádost o součinnost v daném případě předcházela, naopak vše nasvědčuje tomu, že nikoliv. Pokud by totiž MZ v roli orgánu ochrany veřejného zdraví (samo nebo prostřednictvím konkrétního orgánu veřejného zdraví působícího v jeho resortu) požádalo Policii ČR ve smyslu § 69 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb. o součinnost, při které by bylo zapotřebí, aby Policie ČR obdržela osobní údaje všech osob v karanténě, pak by (kromě výše uvedeného) logicky nebylo třeba žádat MZ o jejich poskytnutí a tím méně mu vysvětlovat, o jaký právní předpis Policie ČR tento svůj požadavek opírá. Obviněná v této souvislosti zdůrazňovala, že „krizové řízení nevyklučuje i méně formální způsoby komunikace“ nicméně z dokumentů, které tvoří podklad tohoto rozhodnutí, je patrné, že navzdory složité situaci po vypuknutí pandemie onemocnění COVID 19, která vedla k potřebě urychleného přijetí značného množství opatření, nerezignovaly příslušné orgány na písemnou formu komunikace ani na formu jimi vyhotovovaných dokumentů. Konkrétně MZ vydávalo písemná mimořádná opatření již cca od 10. března 2020, rovněž úkoly z jednání Ústředního krizového štábu se zaznamenávaly do zápisu.

[23] V rámci kontroly se k dotazu Úřadu vyjádřila ČSSZ  , tak, že Policii ČR denně předává údaje o osobách, které eviduje s otevřeným případem diagnózy Z209 (karanténa), což činí na základě žádosti Policejního prezidia ČR ze dne 12. března 2020. Uvedený postup přitom ČSSZ odůvodnila odkazem na oprávnění Policie ČR požadovat podle § 14 a § 18 zákona č. 273/2008 Sb. od orgánů veřejné správy věcnou a osobní pomoc, zejména potřebné podklady a informace včetně osobních údajů.

[24] V rámci správního řízení sp. zn. UOOU-03112/21 navazujícího na provedenou kontrolu obviněná Úřadu předložila *Dohodu o součinnosti uzavřenou dne 31. března 2021* mezi Policií České republiky a MZ, zastoupeným pro účely této dohody hlavním hygienikem (dále jen „*Dohoda o součinnosti s MZ*“), jejímž předmětem je úprava součinnosti mezi uvedenými stranami spočívající v (i) předávání osobních údajů v souvislosti s onemocněním COVID-19 za účelem provádění kontrol dodržování stanovených opatření Policií ČR a dále (ii) v provádění společných kontrol. V rámci této Dohody o součinnosti s MZ bylo sjednáno, že MZ předává Policii ČR osobní údaje o osobách v karanténě a v izolaci, a to v rozsahu: jméno a příjmení, datum narození, rodné číslo, datum počátku a konce karantény nebo izolace, adresa pro výkon karantény nebo izolace a označení, zda je daná osoba v karanténě nebo izolaci.

Pokud jde o formu předávání, bylo ujednáno, že MZ i KHS předávají osobní údaje každý kalendářní den prostřednictvím datové schránky ve formátu .xlsx uzamčeném denně měněným heslem.

[25] Shodným způsobem jako v *Dohodě o součinnosti s MZ* je rozsah předávaných osobních údajů (tedy údajů o osobách v karanténě i v izolaci) a způsob jejich předávání upraven rovněž v *Pokynu policejního prezidenta* (dále jen předloženém ze strany obviněné rovněž ve správním řízení sp. zn. UOOU-03112/21. Pokud jde o zdroj osobních údajů, předpokládá získávání osobních údajů od ČSSZ, KHS a Hygienické stanice hl. m. Prahy.

[26] V rámci správního řízení sp. zn. UOOU-03112/21 předložila obviněná dále *Zápis o součinnosti Ministerstva vnitra - Policejního prezidia ČR a ČSSZ ze dne 30. srpna 2021* (dále jen „*Zápis o součinnosti s ČSSZ*“) jehož předmětem je úprava vzájemné součinnosti spočívající v předávání osobních údajů osob, kterým byla v souladu s mimořádnými opatřeními MZ nařízena karanténní opatření, konkrétně osob, kterým ošetřující lékař vystavil eNeschopenku z důvodu karantény (tj. s uvedením diagnózy Z209). Předávány jsou osobní údaje v rozsahu: jméno a příjmení osoby, rodné číslo či evidenční číslo pojištěnce, datum počátku karantény, číslo vystaveného potvrzení, adresa pobytu v době karantény a údaj o profesi, vyplněné ošetřujícím lékařem.

[27] V návaznosti na příkaz vydaný Úřadem pod č.j. UOOU-05143/21-3 dne 13. prosince 2021, (jímž byla obviněné uložena povinnost zajistit, aby Policie ČR jako spravující orgán ve smyslu § 24 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb., podala Úřadu žádost o projednání zpracování osobních údajů osob s nařízenou karanténou nebo izolací) předložila Policie ČR Úřadu *Posouzení vlivu na ochranu osobních údajů (DPIA) ve vztahu k aplikaci Karanténa zpracované dne 28. ledna 2022 pod č.j. PPR-5308-1/ČJ-2022-990410* (dále jen „*DPIA k aplikaci Karanténa*“). Podle *DPIA k aplikaci Karanténa* získává Policie ČR osobní údaje v rozsahu: jméno a příjmení, datum narození, rodné číslo, datum počátku a konce karantény nebo izolace, adresa pro výkon karantény nebo izolace a označení, zda je daná osoba v karanténě nebo izolaci, od MZ – Ústavu zdravotnických informací a statistiky České republiky (dále jen „*ÚZIS*“). Výsledkem jsou dva CSV soubory (karantény a izolace), které jsou následně importovány do centrální databáze aplikace Karanténa.

[28] Pokud jde o osobní údaje osob, jimž byla v souvislosti s onemocněním COVID-19 nařízena izolace (a u nichž tedy byla prokázána nákaza COVID-19), sdělila Policie ČR v rámci kontroly, při ústním jednání dne 31. března 2021, že osobní údaje osob s nařízenou izolací (tedy osobní údaje o zdravotním stavu) nebyly Policií zpracovány, resp. tyto jí nebyly ze strany ČSSZ předávány. Tento údaj se vztahoval k době do 31. března 2021, kdy v rámci kontroly proběhlo ústní jednání a místní šetření.

[29] Ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí ve *správním řízení sp. zn. UOOU-03112/21 ze dne 16. srpna 2021* obviněná ve vztahu k právnímu titulu zpracovávání osobních údajů v aplikaci Karanténa tvrdila, že povinnost k součinnosti s orgány ochrany veřejného zdraví byla Policii ČR uložena neformálně v březnu 2020 v době, kdy začala platit první plošná opatření, přičemž k určité formalizaci těchto požadavků na Policii ČR poté došlo na jednání Ústředního krizového štábu

Současně obviněná poukázala na povinnost Policie ČR plnit úkoly, uložené jí zákonem ve smyslu § 2 a § 10 zákona č. 273/2008 Sb. (tedy na úkol chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropské unie nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a dále povinnost provést potřebné úkony v případě ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie).

[30] V rámci ústního jednání ve správním řízení sp. zn. UOOU-03112/21 (*Protokol o ústním jednání ze dne 21. září 2021, č.j. UOOU-03112/21-4*) zástupci obviněné a Policie ČR uvedli, že v rámci jednání Ústředního krizového štábu byl ze strany MZ vznesen požadavek, aby bylo Policií ČR kontrolováno dodržování karanténních opatření, přičemž tímto bylo myšleno omezení pohybu nařízené jednotlivým osobám z důvodu pandemické situace související s COVID-19. Při formulování úkolu nebylo rozlišováno, zda se jedná o karanténu či izolaci dle definic zákona č. 258/2000 Sb. Z hlediska Policie ČR byl prioritní pokyn bránit šíření onemocnění COVID-19 a vymáhat dodržování opatření bránících šíření infekce.

[31] Prvotní nedostatky v komunikační rovině, spočívající jednak v počátečním nepřesném vymezení okruhu osob, kterým bylo nařízeno omezení pohybu z důvodu pandemické situace související s onemocněním COVID-19, jako osob „v karanténě“ (kvůli němuž byly ze strany ČSSZ Policii ČR poskytovány pouze údaje k osobám s otevřeným případem diagnózy Z209 - karanténa a nikoliv též k osobám, kterým byla z důvodu prokázaného onemocnění COVID-19 nařízena izolace) a dále v nedostatečném vyjasnění formátu informací dodávaných ze strany HKS tak, aby byly pro Polici ČR využitelné, byly v roce 2021 odstraněny, uzavřením *Dohody o součinnosti s MZ dne 31. března 2021*, vydáním *Pokynu PP* a *pořízením*. Z *Dohody o součinnosti s MZ* i z *Pokynu PP* přitom jednoznačně vyplývá záměr, aby předmětem zpracování ze strany Policie ČR byly jak osobní údaje osob s nařízenou karanténou, tak i osobní údaje osob s nařízenou izolací. Uvedené pak dále potvrzuje též *DPIA k aplikaci Karanténa ze dne 28. ledna 2022*, kde se rovněž předpokládá zpracování osobních údajů osob v karanténě i osob v izolaci, a to pouze po nezbytnou dobu bez jejich následné archivace.

[32] Ze *sdělení Policie ČR č.j.* *doplněného* podaného v rámci správního řízení sp. zn. UOOU-03112/21 vyplývá, že sdílení osobních údajů osob v karanténě nebo izolaci ze strany ÚZIS bylo dne 8. března 2022 ukončeno a dále již žádné nové osobní údaje do aplikace Karanténa nejsou nahrávány. Vzhledem k tomu, že systém byl nastaven tak, že se staré osobní údaje automaticky přemazávaly nově příchozími osobními údaji, bylo poté ještě zapotřebí smazat poslední „dávku“ údajů v aplikaci Karanténa. Uvedené doložila Policie ČR printscreeny obrazovky s náhledem do dané aplikace s poznámkou „poslední aktualizace 05.04.2022“ a s nulovými hodnotami, pokud jde o počet položek v evidenci.

[33] Pokud jde o počet osob, jimž byla v rámci opatření proti šíření onemocnění COVID-19 nařízena izolace, z otevřené datové sady Ministerstva zdravotnictví České republiky „COVID 19: Přehled osob s prokázanou nákazou dle hlášení krajských hygienických stanic (v2)“ <https://onemocneni-aktualne.mzcr.cz/api/v2/covid-19/osoby.csv> se za období od 1. dubna 2021 do 8. března 2022 jednalo celkem o 2 110 084 osob.

V. Skutková zjištění k využití osobních údajů z aplikace Karanténa při kontrolách

[34] Pokud jde o způsoby, resp. konkrétní postupy, jak Policie ČR provádí kontroly, kvůli nimž předmětné osobní údaje zpracovává, ze sdělení Policie ČR dle *Protokolu o kontrole č.j. UOOU-00581/21-24 ze dne 20. května 2021* vyplývá, že se jednalo o namátkové kontroly, realizované při plnění dalších úkolů Policie ČR. Příslušníci Policie ČR se mohli dotázat vysílačkou nebo telefonem na konkrétní osobu a prověřit, zda jí nebyla nařízena karanténa. Kontroly se tedy zpravidla realizovaly v rámci komplexnějšího úkonu, kontroly osob v karanténě Policie ČR samostatně neevidovala. Průměrně se dle vyjádření Policie ČR provádělo cca 1800 kontrol měsíčně. V případě zjištění porušení karantény se tento přestupek zaznamenal stejným způsobem jako jiné přestupky a oznamoval se příslušnému orgánu. Při tomto typu kontrol (s využitím osobních údajů z aplikace Karanténa) žádná supervize ze strany orgánů ochrany veřejného zdraví neprobíhala. Kromě výše uvedených namátkových kontrol dále mohly být prováděny též kontroly cílené, a to v součinnosti s KHS. Tyto kontroly se však vztahovaly k osobním údajům, které Policie ČR nezpracovává (resp. nezpracovávala v době uskutečnění ústního jednání a místního šetření, tedy ke dni 31. března 2021) a využívaly se při nich údaje zpracovávané KHS.

[35] Pokud jde o vlastní přístup k aplikaci Karanténa, podle zjištění obsažených v *Protokolu o kontrole č.j. UOOU-00581/21-24 ze dne 20. května 2021* osobní údaje v aplikaci Karanténa byly přístupné pracovníkům operačních pracovišť Policie ČR. Tito nemohli nahlížet do celého seznamu, ale mohli prověřit konkrétní osobu podle telefonického požadavku hlídky Policie ČR prostřednictvím dotazovacího okna fulltextovým vyhledáváním osoby, a to podle samotného příjmení nebo podle příjmení v kombinaci se jménem, případně podle rodného čísla (které bylo nutno zpracovávat pro přesnou identifikaci osoby). O přístupech k údajům byly vedeny záznamy, do evidence přístupů se ke každému dotazu zaznamenával datum a čas zadání dotazu, osobní evidenční číslo daného pracovníka a IP adresa.

[36] Výše uvedená zjištění k činnosti Policie ČR získaná v rámci kontroly byla dále upřesněna vyjádřením zástupců obviněné a Policie ČR při ústním jednání ve správním řízení sp. zn. UOOU-03112/21 (*Protokol o ústním jednání ze dne 21. září 2021, č.j. UOOU-03112/21-4*). Z uvedeného vyjádření vyplývá, že Policie při standardních kontrolách vyžadovala prostřednictvím operačního střediska informace, zda daná osoba nemá být v izolaci či v karanténě. Standardní kontrolou se přitom rozumí kontrola osoby, která odpovídá popisu dle pátrání, nebo kontrola osoby např. při dopravním přestupku. Při jakékoliv kontrole osoby ve smyslu § 63 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb. mohla Policie ČR kontrolovat tuto osobu i z hlediska možné nařízené karantény. Když by byla osoba přistižena, že nedodrжуje karanténu, tak by se jednalo o přestupek, který následně řeší KHS. Policie je podle § 73 zákona č. 250/2016 Sb., povinna sepsat a podat oznámení příslušnému orgánu. Pokud by osoba byla pozitivní na onemocnění COVID-19, o tomto by věděla a zároveň nedodrжала nařízenou izolaci, tj. vědomě vystavila někoho riziku nákazy, pak byla zahajována trestní řízení – trestný čin pak neřeší pořádková policie, ale služba kriminální policie (mohlo jít o pokus nebo dokonany trestný čin šíření nakažlivé lidské nemoci). Některé kontroly probíhaly i na základě oznámení od souseda či kolegy dotčené osoby, či na základě podnětu od třetí strany. Využití údajů o nařízené karanténě či izolaci přitom bylo odůvodněno tím, že pokud nemá Policie ČR přístup k informacím o tom, komu je či není uložena povinnost dodržovat karanténu či izolaci, není při běžné hlídkové činnosti možnost zjistit, zda konkrétní osoba uloženou povinnost dodrжуje. Dle vyjádření obviněné za situace, jakou byla pandemie onemocnění COVID-19, je zvýšený zájem na vymáhání plnění povinností, protože jde o lidské životy, prováděním výše uvedených kontrol byl tedy sledován veřejný zájem.

[37] Pokud jde o společné kontroly pracovníků KHS a Policie ČR, uvedli při ústním jednání ve správním řízení sp. zn. UOOU-03112/21 (*Protokol o ústním jednání ze dne 21. září 2021, č.j. UOOU-03112/21-4*) zástupci obviněné a Policie ČR, že takovéto kontroly také probíhaly, ale z hlediska četnosti nebyly srovnatelné s výše popsáním typem kontrol prováděných pouze policisty. Společné kontroly byly jednou z původních představ, ale pak jednoznačně převládly kontroly spojené s běžnou činností Policie ČR.

[38] Dále pak obviněná v rámci doplnění podkladů provedeného ~~§ 152 a 153 zákona č. 40/2009 Sb.~~ v rámci téhož správního řízení sp. zn. UOOU-03112/21 sdělila, že Policie ČR za období od 1. ledna 2021 do 31. října 2021 registruje nejméně 109 skutků trestného činu šíření nakažlivé lidské nemoci podle § 152 a nejméně 40 skutků trestného činu šíření nakažlivé lidské nemoci z nedbalosti podle § 153 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, v souvislosti s onemocněním COVID-19, přičemž uvedené se opírá o porovnání statistických údajů za různá sledovaná období. Pokud jde o využití aplikace Karanténa, uvedla obviněná, že tato je, resp. byla Policií ČR využívána v případě přijetí jakéhokoliv trestního oznámení, prověřování, podnětu či vlastního poznatku eventuálně souvisejícího s trestným činem šíření nakažlivé lidské nemoci, zejména se jedná o ověření zde obsažených informací s faktickým stavem (např. místa pobytu osoby v případech porušení nařízené karantény). Využití informací z aplikace Karanténa však bylo zcela jistě v mnoha případech základem pro rozhodnutí policejního orgánu (jako orgánu činného v trestním řízení), o nezahájení úkonů trestního řízení z důvodů nedůvodnosti/nezákonnosti takového postupu. Z hlediska významu těchto informací pro trestní řízení jsou takové situace stejně, ne-li více významné, než počty zahájených řízení; tyto případy (tj. případ, kdy k zahájení řízení nedošlo) však pochopitelně nelze nijak odpovědně kvantifikovat.

[39] Dále pak Policie ČR v rámci projednání zpracování osobních údajů (žádost o projednání zpracování byla podána v návaznosti na příkaz vydaný Úřadem pod č.j. UOOU-05143/21-3 dne 13. prosince 2021, jímž bylo obviněné uloženo zajistit, aby Policie ČR požádala o projednání zpracování osobních údajů podle hlavy III zákona 110/2019 Sb.) zaslala Úřadu své *stanovisko* ~~§ 152 a 153 zákona č. 40/2009 Sb.~~, v němž opětovně odkázala na předchozí tvrzení – tedy že Policie ČR využívala osobní údaje za účelem poskytnutí součinnosti orgánům ochrany veřejného zdraví. Vlastní postup byl přitom takový, že pokud Policie ČR při poskytování této součinnosti zjistila podezření z přestupku nebo trestného činu, postupovala „podle právního řádu“, a buď věc předala pro podezření z přestupku, nebo zahájila úkony trestního řízení, pokud zde bylo podezření z trestného činu. Příslušným orgánům zajišťujícím další postup tak byla předána pouze konkrétní informace o podezření z přestupku nebo trestného činu. Shodně by Policie České republiky postupovala, pokud by takové podezření zjistila na základě údajů z jakékoliv jiné evidence, a to i případně provozované jiným subjektem.

[40] V *Dohodě o součinnosti s MZ ze dne 31. března 2021* předložené obviněnou v rámci správního řízení sp. zn. UOOU-03112/21 (jejíž předmět je vymezen jako úprava součinnosti mezi stranami spočívající v předávání osobních údajů v souvislosti s onemocněním COVID-19 za účelem provádění kontrol dodržování stanovených opatření Policií ČR a v provádění společných kontrol) je obsaženo ujednání k provádění kontrol v tomto znění: „*Kontroly dodržování stanovených opatření osobami v karanténě a izolaci probíhají (a) společně (cíleně) pracovníky hygienických stanic a policie a (b) namátkově při provádění kontrol policií v souvislosti s plněním jejích úkolů*“.

VI. Skutková zjištění k otázce poskytnutí informací subjektům údajů


[41] Podle závěrů obsažených v *Protokolu o kontrole č.j. UOOU-00581/21-24 ze dne 20. května 2021 a příloh Úředního záznamu o pořízení dokumentace č.j. UOOU-00581/21-24 ze dne 28. dubna 2021* (tvořícího podklad kontroly) byly do 6. dubna 2021 na webových stránkách Policie ČR zveřejněny pouze základní, resp. obecné informace ke zpracování osobních údajů, přičemž jejich zveřejnění bylo odůvodněno plněním povinností stanovených zejména v čl. 13 a 14 nařízení (EU) 2016/679, v souladu s § 8 a s § 24 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb. Současně byla na webových stránkách Policie ČR umístěna obecná informace, že Policie ČR zpracovává osobní údaje za účelem předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, a dále v souladu s čl. 6 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679, zejména za účelem splnění právní povinnosti, která se na Policii ČR vztahuje, a splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je Policie ČR pověřena. Zveřejněny byly kontaktní údaje správce (resp. spravujícího orgánu ve smyslu hlavy III zákona č. 110/2019 Sb.) a kontaktní údaje pověřence pro ochranu osobních údajů. Ke zpracování osobních údajů v režimu nařízení (EU) 2016/679 Policie ČR na svých webových stránkách uváděla, že zpracovává osobní údaje na základě čl. 6 odst. 1 písm. c) a písm. e) nařízení (EU) 2016/679, přičemž zde byl označen jako obecný právní základ zákon č. 273/2008 Sb., bylo zde též odkazováno na další právní předpisy, v rámci nichž však zákon č. 258/2000 Sb. nebyl uveden. Z hlediska účelu zpracování, kategorií subjektů údajů, kategorií osobních údajů, které jsou zpracovávány, a doby uchování osobních údajů, byla prezentována pouze informace, že tyto jsou stanoveny konkrétními zákony. Zároveň byl na této stránce umístěn odkaz na stránku s příloženými soubory, které mají obsahovat informace ke konkrétním zpracováním. Informační povinnost ve vztahu k osobním údajům osob, kterým byla nařízena karanténa, byla v době ústního jednání provedeného v rámci kontroly (31. března 2021) Policií ČR teprve dopracována. Dne 7. dubna 2021 pak byl na webových stránkách Policie ČR (kromě výše uvedených obecných informací) zveřejněn dokument, jehož prostřednictvím byla ze strany Policie ČR plněna informační povinnost podle čl. 14 nařízení (EU) 2016/679 ve vztahu k osobám s nařízenou karanténou.

[42] Z *Úředního záznamu o pořízení dokumentace č.j. UOOU-00581/21-24 ze dne 28. dubna 2021* vyplývá, že v dokumentu, jímž Policie ČR doplnila dne 7. dubna 2021 svou informační povinnost vůči osobám, jejichž osobní údaje byly zpracovávány v aplikaci Karanténa, byl účel předmětného zpracování specifikován jako „*poskytnutí součinnosti orgánům ochrany veřejného zdraví a kontroly dodržování krizových opatření, aby byla zajištěna ochrana veřejného zdraví*“. Právní základ zpracování zde byl vymezen tak, že „*zpracování osobních údajů je prováděno na základě čl. 6 odst. 1 písm. e) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 v souladu s § 69 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví*“. Pokud jde o kategorie osobních údajů, obsahoval předmětný dokument informaci, že „*[j]sou zpracovávány osobní údaje osob na území České republiky s nařízenou karanténou v souvislosti s pandemií COVID-19 v rozsahu: jméno, příjmení, datum narození, rodné číslo, datum počátku karantény, adresa pro výkon karantény, IČPE*“. Informace ke kategoriím příjemců zněla tak, že „*[p]řijemci mohou být správní úřady (KHS a obecní úřady) v případě přestupku podle zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví nebo zákona č. 240/2000 Sb., krizový zákon*“; jako zdroj, ze kterého osobní údaje pocházejí, byla uvedena ČSSZ. Uvedený dokument se vztahoval pouze ke zpracování osobních údajů osob v karanténě (nikoliv však k osobám v izolaci) a pouze v režimu nařízení (EU) 2016/679, nikoliv též ke zpracování osobních údajů spravujícím orgánem podle hlavy III zákona č. 110/2019 Sb.

[43] Pokud jde o plnění informační povinnosti spravujícího orgánu ohledně práva subjektů údajů na přístup k osobním údajům (§ 28 zákona č. 110/2019 Sb.), jejich opravu omezení, zpracování nebo výmaz (§ 29 zákona č. 110/2019 Sb.), jakož i ohledně práva subjektů údajů podat stížnost k Úřadu včetně kontaktních údajů Úřadu, bylo z *Úředního záznamu o pořízení dokumentace č.j. UOOU-00581/21-24 ze dne 28. dubna 2021* zjištěno, že v tomto směru byla informační povinnost ze strany Policie ČR plněna.

VII. Projednání zpracování osobních údajů v aplikaci Karanténa

[44] *Příkazem č.j. UOOU-05143/21-3 ze dne 13. prosince 2021* uložil Úřad obviněné podle § 60 zákona č. 110/2019 Sb. povinnost zajistit, aby Policie ČR, jako spravující orgán ve smyslu § 24 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb. podala Úřadu pro ochranu osobních údajů v souladu s ustanovením § 38 odst. 1 písm. b) zákona č. 110/2019 Sb. žádost o projednání zpracování osobních údajů v rámci evidence, jež je součástí aplikace Karanténa. Při tom vycházel ze zjištění, že Policie ČR osobní údaje v aplikaci Karanténa zpracovávala též za účelem předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti, a to v postavení spravujícího orgánu ve smyslu § 24 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb. Vytvoření aplikace Karanténa za účelem evidence osob, kterým byla nařízena karanténa či izolace, jakož i způsob, jímž jsou takové údaje získávány, přitom Úřad vyhodnotil jako nový postup s tím, že sama aplikace je klíčovým prostředkem předmětného zpracování osobních údajů. Současně Úřad shledal, že je zde dáno vysoké riziko zásahu do práv a svobod subjektů údajů ve smyslu § 38 odst. 1 písm. b) zákona č. 110/2019 Sb., které vyplývá již ze samé podstaty nařízení karantény a izolace, tedy výkonu veřejné moci, který zásadním způsobem limituje základní práva a svobody osob. V daném případě navíc došlo k vytvoření zcela nové a nadto zákonem nepředpokládané evidence, která se měla stát prostředkem předmětného zpracování osobních údajů. Jakékoliv ohrožení tohoto zpracování přitom ve svých důsledcích představovalo vysoké riziko zásahu do práv a svobod subjektu údajů, s ohledem na fakt, že nařízení karantény či izolace představuje omezení svobody pohybu. *Příkaz č.j. UOOU-05143/21-3 ze dne 13. prosince 2021* nabyl právní moci dne 23. prosince 2021.

[45] Dne 31. ledna 2022 podala Policie ČR  žádost o projednání zpracování osobních údajů osob, jimž byla nařízena karanténa nebo izolace, vedených v rámci evidence, jež je součástí aplikace Karanténa (dále jen „Žádost“). Uvedenou Žádost Policie ČR označila jako Žádost o projednání zpracování dle § 38 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb. podávanou na základě pokynu Ministerstva vnitra v souvislosti s příkazem vydaným Úřadem dne 13. prosince 2021 pod č.j. UOOU-05143/21-3. Přestože žádost sama v sobě formálně obsahovala odkaz na § 38 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb. (tedy na ustanovení upravující žádost spravujícího orgánu o projednání zpracování ve smyslu hlavy III zákona č. 110/2019 Sb.) vztahovaly se veškeré přílohy připojené k této Žádosti (které měly být podkladem pro zmíněné projednání) výlučně ke zpracování osobních údajů Policií ČR jako správcem osobních údajů ve smyslu nařízení (EU) 2016/679.

[46] K výše uvedené Žádosti tak bylo v první řadě připojeno *DPIA k aplikaci Karanténa* (ze dne 28. ledna 2022), tedy posouzení zpracování ve smyslu čl. 35 nařízení (EU) 2016/679, které provádí správce osobních údajů zpracovávající osobní údaje v režimu nařízení (EU) 2016/679, nikoliv spravující orgán v režimu hlavy III č. 110/2019 Sb. *DPIA k aplikaci Karanténa* bylo předloženo včetně jeho příloh představovaných *Záznamem o činnostech zpracování, Analýzou nezbytnosti provádět posouzení vlivu na ochranu osobních údajů* zpracovanou ve vztahu k osobám s nařízenou karanténou nebo izolací v souvislosti s pandemií COVID-19 (aplikace

a mimořádných opatření, aby byla zajištěna ochrana veřejného zdraví. Jako právní titul zpracování je zde uveden § 69 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a čl. 6 odst. 1 písm. e) a čl. 9 odst. 2 písm. i) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679. Policie ČR zdůraznila, že je samozřejmé, že pokud při poskytování této součinnosti zjistí podezření z přestupku nebo trestného činu, postupuje „podle právního řádu“ a buď věc předá pro podezření z přestupku, nebo zahájí úkony trestního řízení, pokud je zde podezření z trestného činu. Shodně by Policie ČR dle svého vyjádření postupovala, pokud by takové podezření zjistila na základě údajů z jakékoliv jiné evidence, a to i případně provozované jiným subjektem. Z faktu, že Policie ČR na základě vyhodnocení situace při kontrole karantény nebo izolace koná výše uvedeným způsobem (tedy tak, jak jí ukládá právní řád), však dle jejího názoru nelze dovozovat, že je ve vztahu k tomuto zpracování osobních údajů v postavení spravujícího orgánu. Současně Policie ČR zdůraznila, že předmětné zpracování osobních údajů (tzn. zpracování popsané v *DPIA k aplikaci Karanténa* a souvisejících dokumentech) nemůže být prováděno za účely uvedenými v § 79 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb. neboť uvedené ustanovení zřízení takovéto evidence ani neumožňuje.

[51] V návaznosti na výše uvedenou písemnou komunikaci mezi Úřadem a Policií ČR bylo dne 15. března 2022 provedeno ústní projednání zpracování osobních údajů v aplikaci Karanténa (*zápis z projednání zpracování osobních údajů v aplikaci Karanténa* eviduje Úřad pod č.j. *ÚOOÚ-05143/21-8*.) Ani v rámci tohoto projednání Policie ČR Úřadu nepředložila posouzení vlivu na ochranu osobních údajů odpovídající § 37 zákona č. 110/2019 Sb. (tedy vztahené k operacím zpracování prováděným v postavení spravujícího orgánu) a trvala na svém předchozím vyjádření, že využívání aplikace Karanténa za účelem předcházení a vyhledávání trestných činů šíření nakažlivé lidské nemoci není důvodem, aby se Policie ČR dostávala do postavení spravujícího orgánu s povinnostmi podle hlavy III zákona o zpracování osobních údajů, neboť zpracování osobních údajů v aplikaci Karanténa prováděné za účelem předcházení a vyhledávání trestných činů pokládá za „sekundární“. Takovýto postup se dle názoru Policie ČR neliší od jiného využívání správních evidencí Policií ČR - např. registru řidičů.

[52] Vzhledem k výše uvedenému závěru projednání zpracování osobních údajů v aplikaci Karanténa ukončil Úřad projednání a ve smyslu § 38 odst. 4 zákona č. 110/2019 Sb. Policii ČR upozornil na zjištěné nedostatky a současně na možnost uplatnění dalších pravomocí Úřadu (a to *upozorněním* č.j. *ÚOOÚ-05143/21-8 ze dne 12. dubna 2022*).

[53] Obviněná nyní ve svém vyjádření tvrdí, že Úřad v rámci řízení vedeného pod sp. zn. *UOOU-05143/21* (v němž bylo obviněné *příkazem* č.j. *UOOU-05143/21-3 ze dne 13. prosince 2021* uloženo, aby zajistila podání žádosti Policie ČR o projednání zpracování osobních údajů podle § 38 odst. 1 písm. b) zákona č. 110/2019 Sb.) nepožadoval „*skutečné projednání, tedy min. takové, které by materiálně cílilo na odstranění konkrétních identifikovaných rizik, ať už v rámci jakékoliv právní úpravy*“. Uvedené tvrzení obviněné je však v příkrém rozporu nejen s obsahem *příkazu* č.j. *UOOU-05143/21-3 ze dne 13. prosince 2021*, ale (a to především) s následnou reakcí Policie ČR. Úřad však uložením zmíněné povinnosti sledoval právě skutečné a funkční (byť - z důvodu absentujícího dobrovolného včasného splnění této povinnosti Policie ČR – opožděné, tedy provedené až v průběhu zpracování) projednání směřující k vyhodnocení a odstranění rizik zpracování, nikoliv pouze jakýsi neúčelný administrativní krok, kterým se požadavek zákona formálně naplní. Byla to naopak Policie ČR, kdo k plnění povinnosti přistoupil pouze formálním způsobem, tím, že své podání sice označila jako *Žádost o projednání zpracování* dle § 38 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb. (tedy projednání zpracování prováděné spravujícím orgánem), připojila však k němu přílohy vztahující se ke zpracování

podle nařízení (EU) 2016/679 (tedy ke zpracování prováděnému správcem osobních údajů), tuto vadu na vyzvu Úřadu neodstranila a následně svou roli spravujícího orgánu zcela popřela. Policií ČR podaná žádost tedy navzdory svému označení k projednání zpracování dle § 38 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb. nesměřovala.

[54] Výše popsany proces „projednání“ rovněž zcela vyvrací tvrzení obviněné, že Úřad v rámci řízení vedeného pod sp. zn. *UOOU-05143/21* (namísto výše uvedeného „*skutečného projednání*“) požadoval pouze „*předložení podkladů, které již existovaly*“. K tomu je nutné jednak připomenout, že předložené *DPIA k aplikaci Karanténa*, bylo datováno dnem 28. ledna 2022, stejně jako navazující dokumenty pověřence pro ochranu osobních údajů Policie ČR a policejního prezidenta, jimiž bylo schváleno. Uvedené dokumenty tedy vznikly za dobu delší než měsíc po vydání výše uvedeného příkazu. Skutečnost, že Policií ČR předložený *Záznam o činnostech zpracování* tvořící přílohu *DPIA k aplikaci Karanténa* byl vztažen pouze ke zpracování osobních údajů v aplikaci Karanténa v režimu nařízení (EU) 2016/679 (nezohledňoval tedy zpracování osobních údajů osob s nařízenou izolací prováděné Policií ČR v režimu hlavy III zákona č. 110/2019 Sb.) a jako takový byl co do základu obdobou *Záznamu o činnostech zpracování* v režimu nařízení (EU) 2016/679 z března 2021 s aktualizacemi ohledně změn za dobu od provedení kontroly do doby zpracování *DPIA k aplikaci Karanténa*, rovněž nebylo cílem, k němuž Úřad uložením *příkazu č.j. UOOU-05143/21-3 ze dne 13. prosince 2021* směřoval, ale důsledkem toho, jak obviněná, resp. Policie ČR k realizaci tohoto opatření k odstranění nedostatků (jehož smyslem bylo docílit reálného projednání daného zpracování) přistoupila.

[55] V rámci svého tvrzení o neúčelnosti postupu Úřadu, uvedla obviněná také, že „*podnět k projednání dopadů zpracování přišel až tehdy, kdy již bylo zřejmé, že provoz aplikace bude brzy ukončen*“. V této souvislosti je třeba připomenout, že příkaz *č.j. UOOU-05143/21-3* byl vydán dne 13. prosince 2021. Podle údajů z otevřené datové sady Ministerstva zdravotnictví České republiky „*COVID 19: Přehled osob s prokázanou nákazou dle hlášení krajských hygienických stanic (v2)*“ <https://onemocneni-aktualne.mzcr.cz/api/v2/covid-19/osoby.csv> bylo v listopadu 2021 evidováno 406 398 osob a v prosinci 2021 307 944 osob s prokázaným onemocněním COVID 19. Za takovéto situace s ohledem na počty osob, jejichž osobní údaje o zdravotním stavu byly v evidenci Karanténa aktuálně zahrnuty, Úřad nepokládal a ani nyní nepokládá projednání (zejména pokud by po něm následovalo přijetí případných dalších opatření) takového zpracování osobních údajů za nadbytečné. Na výše uvedenou námitku obviněné naznačující, že v daném čase projednání zpracování podle obviněné patrně „*již ani nemělo smysl*“, je nadto zapotřebí nahlížet v kontextu předchozí nečinnosti Policie ČR v tomto směru, tedy v kontextu skutečnosti, že Policie ČR o projednání zpracování osobních údajů osob s nařízenou izolací řádně nepožádala před zahájením tohoto zpracování, kroky k odstranění tohoto nedostatku nepodnikla dobrovolně ani později v průběhu zpracování a nakonec uložené opatření splnila natolik formálně (když předložila podklady vztahující se k jinému typu zpracování, resp. ke zpracování v jiném právním režimu), že skutečného účelu projednání ve smyslu § 38 odst. 4 zákona č. 110/2019 Sb. nemohlo být dosaženo.

VIII. K procesnímu postupu Úřadu

[56] Obviněná ve svém vyjádření namítala nevhodnost postupu Úřadu, kdy se ve vztahu ke zpracování osobních údajů v aplikaci Karanténa vedou tři správní řízení. Podle názoru obviněné je pak toto (v pořadí třetí) správní řízení „*dodatečnou ingerencí*“ Úřadu, zahájenou „*až poté, co již iminentní hrozba (jak zdravotní, tak vůči ochraně osobních údajů) tvrzeně*

směřující bezpečně pominula (přesněji, až když bylo zřejmé, že k danému typu zpracování již nebude ze strany příslušných státních autorit vůle, tzn. daný systém již nebude potřeba znovu aktivovat“, současně obviněná dovozuje, že „*v době trvání hrozby potřeba efektivního zásahu evidentně nevyvstala*“. V této souvislosti je třeba odkázat na výše popsané kroky Úřadu konané ve vztahu ke zpracovávání osobních údajů v aplikaci Karanténa, z nichž vyplývá též důvod a kontext jejich provedení.

[57] Ve vztahu k tvrzení obviněné, že „*v době trvání hrozby*“ (čímž je patrně myšlena doba, kdy zpracování osobních údajů v aplikaci Karanténa probíhalo) nevyvstala potřeba zásahu, je zejména třeba odkázat na skutečnost, že 9. března 2021 byla ve vztahu k zpracování osobních údajů v aplikaci Karanténa zahájena kontrola vedená pod sp. zn. *UOOU-00581/21*, přičemž kontrolní zjištění z této kontroly vyústila v zahájení správního řízení vedeného pod sp. zn. *UOOU-03112/21*, jehož předmětem je nejen rozhodování o přestupku, ale též o nápravných opatřeních, to vše ve vztahu ke zpracování osobních údajů osob s nařízenou karanténou - tedy zpracování v režimu nařízení (EU) 2016/679. Vzhledem k tomu, že počínaje od dubna 2021 bylo zahájeno též zpracování osobních údajů osob v izolaci, které však probíhalo v režimu hlavy III zákona č. 110/2019 Sb., ve vztahu k tomuto zpracování je Policie ČR v postavení spravujícího orgánu ve smyslu § 24 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb. a rozhodování o přestupcích v oblasti tohoto zpracování proto probíhá v samostatném řízení. Uvedená řízení nejsou způsobilá ke spojení nejen z důvodů rozdílného postavení a rozdílných právních úprav stanovících povinnosti správce, resp. spravujícího orgánu, ale též z důvodu odlišných právních úprav v oblasti ukládání trestu, s tím, že ve vztahu k přestupkům spáchaným správcem zpracovávajícím osobní údaje v režimu nařízení (EU) 2016/679, dozorový orgán podle § 62 odst. 5 zákona č. 110/2019 Sb. ve spojení s čl. 83 odst. 7 nařízení (EU) 2016/679 ve vztahu k orgánům veřejné moci a veřejným subjektům upustí od uložení správního trestu, kterýžto postup se však ve vztahu k trestání spravujících orgánů neuplatní.

[58] Pokud jde o (v pořadí druhé) správní řízení vedené pod sp. zn. *UOOU-05143/21* (v němž bylo obviněné *příkazem č.j. UOOU-05143/21-3 ze dne 13. prosince 2021* uloženo, aby zajistila podání žádosti Policie ČR jako spravujícího orgánu ve smyslu § 24 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb. o projednání zpracování osobních údajů v aplikaci Karanténa podle § 38 odst. 1 písm. b) zákona č. 110/2019 Sb.) jeho smyslem mělo být docílení nápravy ve vztahu k tehdy probíhajícímu zpracování osobních údajů osob s nařízenou izolací, přičemž toto projednání není a nemá být jakousi „formální administrativní zátěží“, ale efektivním postupem vedoucím k reálným výsledkům ve vlastním zpracování (v podrobnostech výše).

[59] Pokud jde o úvahy obviněné nad (ne)účelností zahájení tohoto (v pořadí třetího) řízení k němuž došlo až poté, co bylo zpracování osobních údajů v aplikaci Karanténa ukončeno, je třeba připomenout, že předmětem tohoto řízení již není (na rozdíl od obou dříve zahájených řízení) uložení nápravného opatření, ale pouze rozhodnutí o přestupcích. Jeho účel je tedy stejný, jako účel všech řízení o přestupku ve smyslu zákona č. 250/2016 Sb., tedy rozhodnutí o tom, zda byl spáchán přestupek a zda jej spáchal obviněný, návazně pak uložení sankce, která má dle judikatury správních soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 68/2017 – 53 ze dne 16. února 2017 či rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Afs 58/2009-541 ze dne 31. března 2010) nejen funkci represivní, ale též funkci preventivní. Pokud jde o obviněnou namítaný čas zahájení řízení (tj. po ukončení předmětného zpracování osobních údajů), lze dále připomenout, že k zániku odpovědnosti za přestupky standardně dochází až uplynutím promlčecí doby, přičemž pro úplnost lze odkázat na ustanovení § 29 písm. a), § 30 písm. b) a § 31 zákona č. 250/2016 Sb.

IX. K postavení spravujícího orgánu

[60] Podle § 24 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb. nestanoví-li zákon jinak, ustanovení hlavy III zákona č. 110/2019 Sb. se použijí při zpracování osobních údajů, které je nezbytné pro plnění úkolu a výkon veřejné moci spravujícího orgánu stanovených jinými zákony za účelem předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech.

[61] Podle § 24 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb. se spravujícím orgánem rozumí orgán veřejné moci příslušný k plnění úkolu uvedeného v odstavci 1, který není zpravodajskou službou nebo obecní policií.

[62] Podle § 24 odst. 4 zákona č. 110/2019 Sb. se ustanovení hlavy III tohoto zákona použijí na zpracování osobních údajů, které jsou nebo mají být zařazeny do evidence, nebo pokud toto zpracování probíhá zcela nebo částečně automatizovaně. Automatizovaným zpracováním se přitom obecně rozumí jakékoliv jiné než manuální zpracování, tedy např. ukládání do složek v počítači, zpracování v rámci elektronického spisu nebo v rámci jakéhokoliv dalšího informačního systému.

[63] S ohledem na skutečnost, že hlava III zákona č. 110/2019 Sb. představuje transpozici směrnice (EU) 2016/680, je třeba v souvislosti s vymezením pojmu „automatizované zpracování“ dále odkázat právě na směrnici (EU) 2016/680, která v recitálu č. 18 rozlišuje pouze automatizované a manuální zpracování, přičemž stanoví zásadu technologické neutrality, tedy nezávislost míry resp. kvality ochrany osobních údajů na tom, jaké techniky, resp. technologie jsou při jejich zpracování používány.

[64] Z výše uvedeného tak jednoznačně vyplývá, že orgán veřejné moci se z hlediska zákona 110/2019 Sb. dostává do pozice spravujícího orgánu automaticky, jakmile dojde ke splnění tří podmínek spočívajících v tom, že (i) plní úkol, náležející do kategorie úkolů vymezených v § 24 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., (ii) k jeho plnění využívá osobní údaje a (iii) tyto osobní údaje jsou nebo mají být zařazeny do evidence, nebo zpracování těchto osobních údajů probíhá zcela nebo částečně automatizovaně. Podmínka automatizovaného, resp. částečně automatizovaného zpracování je přitom při činnosti orgánů veřejné moci splněna v naprosté většině případů, neboť pro její naplnění postačí, pokud jsou např. osobní údaje obsaženy v dokumentu, který je evidován v rámci elektronické spisové služby (jako příklad, kdy ze strany orgánu veřejné moci nejde o automatizované zpracování osobních údajů, bývá v komentářové literatuře používána situace, kdy si policista při plnění svých úkolů pořídí rukou psanou poznámku obsahující osobní údaj, uvedené však platí pouze do doby, než takto poznamenaný osobní údaj následně použije v elektronickém dokumentu, resp. v informačním systému). Vzhledem k tomu, že osobní údaje osob s nařízenou izolací byly zařazovány do evidence osob tvořící součást aplikace Karanténa, byly ve vztahu k předmětnému zpracování osobních údajů splněny současně dokonce oba důvody pro postup podle hlavy III zákona č. 110/2019 Sb. stanovené v § 24 odst. 4 zákona č. 110/2019 Sb. Jak je patrné z vymezení skutkové podstaty přestupku podle § 63 odst. 1 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb., spravující orgán se této své roli (a tedy ani plnění souvisejících povinností) nevyhne ani tehdy, pokud po formální stránce nestanoví účel zpracování osobních údajů (pouze tak poruší jednu ze svých povinností).

[65] V rámci tvrzení a související argumentace, že a proč by (podle obviněné) na zpracování osobních údajů osob s nařízenou izolací zpracovávaných v aplikaci Karanténa sloužících k Policii ČR k předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti neměl dopadat režim

směrnice (EU) 2016/680 (a tedy v rámci českého právního řádu hlava III zákona č. 110/2019 Sb.) uvedla obviněná, že Policie ČR jednala na pokyn, resp. žádost orgánů ochrany zdraví, „*nikoliv sama za sebe a mimo rámec kompetencí těchto orgánů*“, roli Policie ČR přitom popsala slovy „*personální extenze činnosti orgánů ochrany zdraví*“. Tomuto tvrzení obviněné však - s ohledem na skutečnost, že porušení nařízené izolace zakládalo podmínky k trestnímu stíhání na straně jedné a na roli Policie ČR v této oblasti na straně druhé - nelze dát za pravdu, neboť právě v této oblasti plnila Policie ČR svou typickou roli spočívající v předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti. Na tom nemůže nic změnit skutečnost, že Policie ČR současně za využití aplikace Karanténa zpracovávala též osobní údaje v režimu nařízení (EU) 2016/679 (kteréžto zpracování však není předmětem tohoto řízení, ale řízení vedeného pod *sp. zn. UOOU-03112/21*).

[66] Uvedeného postavení spravujícího orgánu, a tedy ani souvisejících povinností, se taktéž nelze zprostit tvrzením, že zpracovávané osobní údaje jsou využívány primárně k jinému účelu (v jiném právním režimu) a jejich využití k plnění úkolu definovaného v § 24 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb. je až „sekundární“. Postavení spravujícího orgánu je totiž vázáno na to, že osobní údaje k účelu uvedenému v § 24 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb. zpracovává, nikoliv na to, že je k tomuto účelu též primárně shromáždí. Jak již bylo výše uvedeno, do pozice spravujícího orgánu se dostane orgán veřejné moci okamžikem, kdy začne zpracovávat osobní údaje pro účely plnění úkolu předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, a to i v případě, pokud by předmětné osobní údaje shromáždil dříve za jiným účelem (nespadajícím do kategorie činností podle § 24 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb.) a ve vztahu k tomuto „jinému“ účelu by tedy byl správcem daných osobních údajů v režimu nařízení (EU) 2016/679. Z takového využití osobních údajů orgánem veřejné moci ke dvěma různým účelům odkazujícím na dva různé zákonné režimy zpracování pak plyne pouze to, že daný orgán veřejné moci musí při zpracování daných osobních údajů dostát povinnostem odpovídajícím oběma zákonným režimům, tedy že při využití osobních údajů k účelu podle § 24 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb. plní povinnosti spravujícího orgánu ve smyslu hlavy III zákona č. 110/2019 a při využití těch samých osobních údajů k jinému účelu, plní povinnosti správce osobních údajů podle nařízení (EU) 2016/679.

[67] Policie ČR v této souvislosti tvrdila, že veškeré osobní údaje, které shromažďuje a zpracovává v databázi (evidenci) osob tvořící součást aplikace Karanténa, využívá k plnění úkolu spočívajícího v poskytování součinnosti orgánu ochrany veřejného zdraví při realizaci opatření na ochranu veřejného zdraví podle § 69 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb. Podle jejího vyjádření je „*však samozřejmé, že pokud Policie České republiky při poskytování této součinnosti zjistí podezření z přestupku nebo trestného činu, postupuje podle právního řádu, a buď věc předá pro podezření z přestupku, nebo zahájí úkony trestního řízení, pokud je zde podezření z trestného činu*“, přičemž by „*[s]hodně Policie ČR postupovala, pokud by takové podezření zjistila na základě údajů z jakékoliv jiné evidence, a to i případně provozované jiným subjektem*“.

[68] K výše uvedené argumentaci je však třeba připomenout, že Policie ČR jako orgán veřejné moci má standardně své úkoly stanovené zákonem nebo na základě zákona. Konkrétně je podle § 2 zákona č. 273/2008 Sb. jejím úkolem chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropské unie nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. V rámci takto vymezené

působnosti plní Policie ČR - kromě dalších - též úkoly vymezené v § 24 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb. a pokud při jejich plnění využívá osobní údaje (a tyto zpracovává alespoň částečně automatizovaně nebo je zařazuje do evidence), je ve vztahu k těmto osobním údajům v postavení spravujícího orgánu s odpovídajícími povinnostmi.

[69] Pokud jde o vymezení pojmu zpracování osobních údajů, použije se podle § 24 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb. pro účely hlavy III čl. 4 body 1 až 6, 8, 9, 12 až 15 a 26 nařízení (EU) 2016/679 obdobně. Podle čl. 4 bodu 1 nařízení (EU) 2016/679 se „osobními údaji“ rozumí veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě; identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby. Podle čl. 4 bodu 2 nařízení (EU) 2016/679 se „zpracováním“ rozumí jakákoliv operace nebo soubor operací s osobními údaji nebo soubory osobních údajů, který je prováděn pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení.

[70] Pokud tedy Policie ČR provádí (alespoň částečně automatizovaným způsobem či formou evidence) jakoukoliv z výše uvedených operací s osobními údaji a činí tak proto, že je to nezbytné pro plnění některého z úkolů vymezených v § 24 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb. (předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech) vztahují se na ni povinnosti spravujícího orgánu podle hlavy III zákona č. 110/2019 Sb. bez ohledu na to, zda byly dané osobní údaje shromážděny přímo za tímto účelem a nebo zda jsou za účelem plnění úkolů vymezených v § 24 odst. 1 zákona č. 110/2019 zpracovávány osobní údaje, které Policie původně shromáždila z jiného důvodu, resp. pro plnění jiného úkolu. Jakýkoliv jiný výklad by totiž vytvářel prostor pro obcházení povinností spravujícího orgánu vyplývajících z hlavy III zákona č. 110/2019 Sb. a tedy riziko vážného zásahu do práva osob na ochranu osobních údajů, a proto je třeba jej odmítnout. V této souvislosti totiž nelze opomenout skutečnost, že orgán veřejné moci je pro plnění svých úkolů vymezených v § 24 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb. vybaven specifickými pravomocemi, které mu umožňují zasahovat významným způsobem do práv a svobod subjektů údajů, čemuž na druhé straně odpovídají specifické povinnosti při nakládání s osobními údaji. V rámci právního státu respektujícího základní principy ochrany lidských práv a svobod je přitom, pokud jde o povinnosti orgánů veřejné moci a stanovení hranic jejich pravomocí, nezbytné nejen jejich přesné vymezení, ale též jejich - neméně přesné - dodržování. Přístup, který k dané věci zaujala Policie ČR, by však Policii ČR umožňoval na jedné straně využití veškerých pravomocí, které jsou jí svěřeny k plnění úkolů specifikovaných v § 24 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., avšak bez toho, aby byla současně vázána povinnostmi a omezeními stanovenými zákonem spravujícímu orgánu - vztahovaly by se na ni tedy pouze ty povinnosti, které má „běžný“ správce osobních údajů v režimu nařízení (EU) 2016/679.

[71] V této souvislosti Úřad opětovně připomíná, že právní úprava nakládání s osobními údaji ze strany orgánů veřejné moci plnících úkoly na úseku předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti státu, veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti (včetně povinností, které jsou jim v této souvislosti ukládány) obsažená v hlavě III zákona č. 110/2019 Sb. je transpozicí směrnice

(EU) 2016/680. Deklarovaným cílem směrnice (EU) 2016/680 přitom je především chránit základní práva a svobody fyzických osob, zejména právo na ochranu osobních údajů (recitál č. 44), přispět k vytvoření prostoru svobody, bezpečnosti a práva, přičemž zásady a pravidla ochrany fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů těchto osob mají (bez ohledu na státní příslušnost nebo bydliště těchto osob) respektovat jejich základní práva a svobody, tedy především právo na ochranu osobních údajů (recitál č. 2). Podle směrnice (EU) 2016/680 musí být jakékoli zpracování osobních údajů zákonné, korektní a transparentní ve vztahu k dotčeným fyzickým osobám a musí být prováděno pouze pro specifické účely stanovené právním předpisem (recitál č. 26). Pokud by tedy zákonodárce vyjmul z režimu zpracování podle hlavy III zákona č. 110/2019 Sb. část osobních údajů zpracovávaných za účelem plnění úkolů podle § 24 odst. 1 jen proto, že si je orgán veřejné moci opatřil předtím z „jiného důvodu“ (jak daný předpis nyní interpretuje Policie ČR), pak by cíle transpozice směrnice (EU) 2016/680 nebylo dosaženo.

[72] Pokud se obviněná odvolává na krizovou situaci, z níž hodlá dovozovat údajnou nedostatek působnosti směrnice (EU) 2016/680, potažmo hlavy III zákona č. 110/2019 Sb. na činnost Policie ČR při zpracovávání osobních údajů, které je předmětem tohoto řízení, pak je nutné v první řadě připomenout, že epidemie onemocnění COVID-19 vypukla v březnu 2020, zatímco předmětné zpracování osobních údajů osob s nařízenou izolací bylo zahájeno až v dubnu 2021. Zpracování, které je předmětem tohoto řízení, nadto (jak již bylo v této souvislosti opakovaně uvedeno) je zpracováním prováděným orgánem veřejné moci plněním úkoly na úseku předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti státu, veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti. Na tomto nic nemění fakt, že současně bylo řešeno dodržování karanténních opatření a že opatření proti šíření onemocnění COVID-19 byla prioritizována i v rámci činnosti Policie ČR (v této souvislosti lze odkázat na výše popsané postupy Policie ČR při kontrolách, které rovněž vycházely ze standardní činnosti Policie ČR). Pokud jde o dopad krizových situací na zákonné požadavky na zpracování osobních údajů, lze pro upřesnění odkázat na důvodovou zprávu k zákonu č. 110/2019 Sb., která předpokládá specifický přístup v souvislosti s řešením mimořádné události v časové tísní (např. při požáru), kdy systematické zpracování osobních údajů ve strukturované podobě často není možné z časových důvodů. Do této oblasti však zpracování osobních údajů osob s nařízenou izolací v aplikaci Karanténa prováděné Policií ČR pojmově nespadá.

X. K výroku I.

[73] Podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb. při zpracování osobních údajů spravující orgán stanoví konkrétní účel zpracování osobních údajů v souvislosti s plněním úkolu uvedeného v § 24 odst. 1. Skutečnost, že takovýto účel musí být stanoven v souladu s povinnostmi a pravomocemi či oprávněními spravujícího orgánu, resp. nesmí vybočit z jejich rámce, vyplývá již z podstaty věci, kdy spravující orgán je orgánem veřejné moci, který je při své činnosti vázán příslušnými právními předpisy. Uvedenému odpovídá též vymezení přestupku podle § 63 odst. 1 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb., jehož se dopustí spravující orgán (právnícká osoba) tím, že stanoveným účelem zpracování osobních údajů poruší povinnost nebo překročí oprávnění vyplývající z jiného zákona.

[74] Přestupku podle § 63 odst. 1 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb. se dopustí spravující orgán (právnícká osoba) rovněž tím, že nestanoví účel zpracování osobních údajů. V této souvislosti

je však nutno vymezit, co přesně je třeba chápat pod pojmem „stanovení účelu zpracování“ a zda takovéto stanovení účelu musí splňovat nějaké formální náležitosti či nikoliv.

[75] Předně Úřad považuje za nutné připomenout, že spravujícím orgánem je podle § 24 odst. 1 a 3 zákona č. 110/2019 Sb. vždy orgán veřejné moci příslušný k plnění úkolu, jehož smyslem je předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech. Jedná se tedy o orgán, jehož úkoly jsou stanoveny zákonem a zpracování osobních údajů prováděné tímto orgánem proto musí být nutně vždy vázáno na plnění některého z jeho úkolů. Tímto způsobem (tedy plněním úkolu spadajícího do okruhu úkolů dle § 24 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb.) je a priori vymezen obecný účel zpracování osobních údajů spravujícím orgánem. Vlastní „stanovení konkrétního účelu“ tedy není a ani nemůže být ničím jiným, než „přirazením“ konkrétního zpracování osobních údajů ke konkrétnímu úkolu spravujícího orgánu (případně doplněné ještě upřesněním, ke které konkrétní části daného úkolu je zpracování osobních údajů nezbytné). Z tohoto důvodu v zásadě není stanovení účelu zpracování ponecháno na libovůli spravujícího orgánu, a to ani z hlediska toho, zda „vůbec nějaký“ účel zpracování stanoví, ani z hlediska toho, jaký účel stanoví.

[76] Pro úplnost je možno dodat, že „stanovení konkrétního účelu“ podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb. nemá charakter vytvoření, resp. vzniku tohoto účelu a zákonného oprávnění spravujícího orgánu. Stanovením účelu zpracování osobních údajů spravujícím orgánem tak není tento účel založen, ale toliko „pojmenován“. Vzhledem k tomu, že účelem zde bude vždy splnění některého z úkolů spravujícího orgánu, není k stanovení účelu zapotřebí, aby spravující orgán tento účel sám formalizovaným způsobem popisoval, ve většině případů bude stačit (neformální, ale srozumitelný) odkaz na konkrétní úkol nebo jeho část, k jehož naplnění zpracování osobních údajů slouží.

[77] Smyslem stanovení účelu (tedy konkretizace úkolu k jehož splnění spravující orgán osobní údaje potřebuje) je jednak požadavek transparentnosti zpracování a dále pak stanovení mezí zpracování, tak aby bylo možno posoudit, jaké osobní údaje jsou k plnění daného úkolu spravujícího orgánu zapotřebí, v jakém rozsahu jsou zapotřebí, jaké operace zpracování je nutno s nimi provádět, aby spravující orgán mohl splnit svůj konkrétní úkol a rovněž pro posouzení okamžiku, kdy již bylo dosaženo účelu zpracování (a od kdy tedy osobní údaje nesmí být uchovávány v podobě umožňující identifikaci subjektu údajů ve smyslu § 25 odst. 1 písm. c) zákona č. 110/2019 Sb.). Stanovení účelu zpracování je významné pro vyhodnocení rizika neoprávněného zásahu do práv a svobod subjektu údajů ve smyslu § 37 zákona č. 110/2019 Sb. a rovněž pro posouzení zákonných mezí – tedy pro posouzení, zda spravující orgán vymezením účelu, k němuž budou osobní účely využívány, nepřekročil své oprávnění (vymezené zákonem, který upravuje jeho činnost) nebo neporušil zákonem stanovenou povinnost vázící se k plnění jeho úkolů.

[78] Uvedenému pak odpovídá vymezení skutkové podstaty přestupku obsažené v § 63 odst. 1 písm. a) zákona č. 110/2019, která zahrnuje na jedné straně případy, kdy spravující orgán stanoví účel zpracování tak (a na základě takto stanoveného účelu pak zpracovává osobní údaje), že tím překročí své oprávnění nebo poruší nějakou svou povinnost. Na druhé straně pak zmíněná skutková podstata postihuje i situace, kdy spravující orgán sice zpracovává osobní údaje, ale nestanoví účel tohoto zpracování – tedy žádným způsobem neodkáže na konkrétní úkol, k jehož splnění osobní údaje používá. Tímto způsobem totiž znemožní posouzení šíře jeho oprávnění a zjištění případných povinností, které se váží na plnění konkrétního úkolu

a dotknou se tedy i samotného zpracování osobních údajů. Z tohoto důvodu je nestanovení účelu zpracování osobních údajů spravujícím orgánem zahrnuto do téže skutkové podstaty přestupku jako výše uvedené překročení oprávnění či porušení povinnosti.

[79] Vzhledem k tomu, že z řady vyjádření Policie ČR tvořících podklad tohoto rozhodnutí vyplývá, že Policie ČR v době od 1. dubna 2021 do 8. března 2022 používala shromážděné osobní údaje o osobách s nařízenou izolací k prověřování toho, zda je u kontrolovaných osob dáno podezření ze spáchání trestného činu (v daném případě ve vztahu k trestnému činu šíření nakažlivé lidské nemoci nebo šíření nakažlivé lidské nemoci z nedbalosti ve smyslu § 152, § 153 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů), je třeba učinit závěr, že Policie ČR konkrétní účel zpracování osobních údajů stanovila. Na tomto nic nemění skutečnost, že tento konkrétní účel zpracování osobních údajů osob s nařízenou izolací Policie ČR formálně neuvedla v *Záznamech o činnostech zpracování*, v *Analýze nezbytnosti provádět posouzení vlivu na ochranu osobních údajů* ani v *DPIA k aplikaci Karanténa* a neučinila tak dostatečně určitým a srozumitelným způsobem ani na svých webových stránkách.

[80] Ačkoliv výše popsané stanovení účelu zpracování osobních údajů ve smyslu § 25 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb. trpělo výše popsanými nedostatky z hlediska transparentnosti, v ostatním byl jeho smysl naplněn. Bylo z něj totiž možno vyvodit nejen to, jaké osobní údaje jsou k plnění daného úkolu zapotřebí a v jakém rozsahu, jaké operace zpracování jsou nezbytné pro plnění daného úkolu a kdy byl účel zpracování dosažen, ale - a to především - jaké limity a povinnosti v souvislosti s plněním daného úkolu a v souvislosti se zpracováním osobních údajů při plnění tohoto úkolu stanoví Policii ČR zvláštní zákon (v daném případě zákon č. 273/2008 Sb.).

[81] Podle § 79 odst. 1 a 2 zákona č. 273/2008 Sb. může Policie ČR zpracovávat osobní údaje, je-li to nezbytné pro účely předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech a rovněž k ochraně důležitých zájmů subjektu údajů, které souvisí s výše uvedenými účely.



[82] Podle § 79 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb. může Policie ČR shromažďovat údaje o rasovém nebo etnickém původu, náboženském, filosofickém nebo politickém přesvědčení, členství v odborové organizaci, zdravotním stavu, sexuálním chování nebo sexuální orientaci pouze tehdy, je-li to nezbytné pro účely šetření konkrétního trestného činu nebo přestupku, nebo při poskytování ochrany osob.

[83] Podle § 2 odst. 6 zákona č. 258/2000 Sb. se izolací rozumí oddělení fyzické osoby, která onemocněla infekční nemocí nebo jeví příznaky tohoto onemocnění, od ostatních fyzických osob. Údaj o tom, že konkrétní fyzické osobě byla nařízena izolace, tak kromě dalšího vypovídá o zdravotním stavu této fyzické osoby.

[84] Jak již bylo výše uvedeno, Policie ČR je oprávněna pro účely vyhledávání a odhalování trestné činnosti, a pro účely stíhání trestných činů zpracovávat osobní údaje, které jsou ke splnění jejího úkolu nezbytné. V případě podezření ze spáchání trestného činu šíření nakažlivé lidské nemoci nebo šíření nakažlivé lidské nemoci z nedbalosti bude pro postup Policie ČR nezbytný údaj o tom, zda daná fyzická osoba takovouto nemocí trpí a zda je jí to známo (což lze prokázat např. právě díky informaci, že dané osobě byla nařízena izolace). V takovémto případě je Policie ČR oprávněna uvedený osobní údaj zpracovávat, avšak s omezením stanoveným v § 79 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb. – tedy osobní údaje

o zdravotním stavu si může vyžádat pouze pro účely šetření konkrétního trestného činu nebo přestupku, nebo při poskytování ochrany osob.

[85] Plošné shromažďování údajů o všech osobách s nařízenou izolací (tedy údajů o zdravotním stavu) a jejich zařazování do evidence vedené Policií ČR, to vše konané pouze preventivně – tedy bez vztahu k vyšetřování konkrétního trestného činu nebo přestupku představuje překročení oprávnění Policie ČR pro nakládání s osobními údaji stanovené v § 79 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb. Závažnost tohoto vybočení z mezí oprávnění Policie ČR zpracovávat osobní údaje o zdravotním stavu je v daném případě ještě umocňována tím, že Policie ČR k tomuto účely vytvořila, resp. využívala evidenci, jejíž vznik v resortu obviněné není ani zákonem předpokládán.

[86] V této souvislosti je nutno rovněž odkázat na  , podle něhož bylo vytvoření jednotné evidence osob v karanténě uloženo jako úkol náměstkovi ministra práce a sociálních věcí a hlavní hygieničce ČR, byť takto vytvořená evidence měla sloužit pro účely kontrol ze strany Policie ČR. Vznik a provozování takovéto evidence (a tedy hromadné systematické zpracování osobních údajů) ale nebyl vyňat z kompetence resortů, které s osobními údaji tohoto typu nakládají již „z podstaty věci“ při plnění svých vlastních úkolů, které jim přísluší podle zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 2/1969 Sb.“) – tedy Ministerstva zdravotnictví a Ministerstva práce a sociálních věcí a nebyl přenesen na Policii ČR či Ministerstvo vnitra.

[87] Policií ČR zmiňovaný příklad registru řidičů je v daném případě zcela nepřiléhavý, a to jednak proto, že v daném případě se jedná o evidenci vytvořenou na základě zákona a se zákonem stanovenými způsoby využití a dále pak proto, že osobní údaje v tomto registru nejsou v „držení“ Policie ČR a Policie k nim přistupuje zákonem stanoveným způsobem.

[88] V případě zpracování osobních údajů osob s nařízenou izolací si Policie ČR namísto zákonem předpokládaného zpracování tohoto typu osobních údajů (tedy údajů o zdravotním stavu) pouze ve vztahu k vyšetřování podezření ze spáchání konkrétního trestného činu a pouze v nezbytném rozsahu (čemuž by odpovídalo vyžádání daných údajů vždy ad hoc od orgánů státní správy, jejichž oprávnění k trvalému nakládání s těmito údaji vyplývá ze zákona – tedy MZ resp. KHS) shromáždila plošně informace o veškerých osobách s nařízenou izolací, čímž překročila oprávnění Policie ČR shromažďovat údaje o zdravotním stavu, tak, jak je vymezeno v § 79 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., a naplnila tak skutkovou podstatu přestupku podle § 63 odst. 1 písm. a) zákona 110/2019 Sb.

[89] V této souvislosti je nutno připomenout, že v rámci výše uvedených správních řízení Policie ČR nejprve sama poukázala na svou roli v oblasti předcházení, vyhledávání, odhalování trestné činnosti a stíhání trestných činů, kteroužto využívala jako oporu pro tvrzení o svém oprávnění zpracovávat osobní údaje v aplikaci Karanténa. Pozdější vyjádření Policie ČR (po vydání *příkazu č.j. UOOU-05143/21-3 ze dne 13. prosince 2021*) jsou poznamenána snahou tuto roli Policie ČR jako spravujícího orgánu upozadit či dokonce zcela popřít a navodit dojem, že pokud má Policie ČR právní důvod pro zpracování osobních údajů o osobách v izolaci v režimu nařízení (EU) 2016/679, zmíněné omezení zpracování se na ni již nevztahuje, neboť důvodem zpracování osobních údajů je součinnost Policie ČR s orgány ochrany veřejného zdraví, zatímco jejich využití k případnému zahájení úkonů trestního řízení je „pouze“ plněním její zákonné povinnosti.

[90] Pokud jde o tvrzení o vedlejší či sekundární povaze zpracování osobních údajů ve vztahu k odhalování a vyšetřování trestné činnosti, je třeba mimo jiné připomenout též hledisko závažnosti zájmu, k jehož ochraně je daná činnost Policie ČR určena. Není sporu o tom, že v rámci rolí zastávaných Policií ČR je třeba hodnotit jako významnější její působení v oblasti předcházení, vyhledávání, odhalování trestné činnosti a stíhání trestných činů oproti její činnosti zaměřené na předcházení, vyhledávání a odhalování přestupků. Uvedené lze tedy vztáhnout i na oblast prosazování opatření k prevenci šíření onemocnění COVID-19, neboť i v tomto případě lze jako naléhavější společenský zájem hodnotit ochranu před přímým šířením nemoci prokazatelně nakaženým jedincem (což se ostatně promítlo i v doplnění onemocnění COVID-19 do seznamu nakažlivých lidských nemocí obsaženého v nařízení vlády č. 453/2009 Sb. kterým se pro účely trestního zákoníku stanoví, co se považuje za nakažlivé lidské nemoci, nakažlivé nemoci zvířat, nakažlivé nemoci rostlin a škůdce užitkových rostlin) oproti kontrole řádného dodržování karanténních opatření, jejichž porušení je „pouze“ přestupkem.

[91] Zákon č. 273/2008 Sb. v § 79 odst. 3 výslovně omezuje možnost Policie ČR shromažďovat údaje o zdravotním stavu pouze na situace, kdy je to nezbytné pro účely šetření konkrétního trestného činu nebo přestupku, nebo při poskytování ochrany osob (s odkazem na ochranu svědka a dalších osob v trestním řízení, kdy však půjde o údaje týkající se těchto chráněných osob) a neumožňuje Policii ČR, aby si takovéto údaje shromáždila plošně předem, bez vztahu k šetření konkrétního případu, a to ani pro účely prevence šíření nakažlivého onemocnění prostřednictvím trestné činnosti. Pokud tedy není Policie ČR oprávněna shromažďovat osobní údaje o zdravotním stavu ani jako spravující orgán ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb. v rámci prevence trestné činnosti, je zcela vyloučené obcházet toto zákonné omezení práva shromažďovat osobní údaje o zdravotním stavu tvrzením, že Policie ČR osobní údaje o osobách v izolaci shromažďuje jako správce osobních údajů v režimu nařízení (EU) 2016/679 a proto se na ni zmíněné omezení nevztahuje.

[92] Na tomto závěru nemůže nic změnit ani odkaz Policie ČR na právní důvod zpracování osobních údajů obsažený v *DPIA k aplikaci Karanténa*, a to konkrétně čl. 6 odst. 1 písm. e) a čl. 9 odst. 2 písm. i) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679. Jak již bylo výše uvedeno, nakládá-li orgán veřejné moci s osobními údaji ve dvou různých zákonných režimech zpracování, je povinen při zpracování daných osobních údajů dostát povinností odpovídajícím oběma zákonným režimům a taktéž nevybočit z jejich mezí.

[93] Současně je třeba odkázat též na skutečnost, že pokud Policie ČR zabezpečovala pro KHS součinnost v podobě společných kontrol, nebyly přitom využívány osobní údaje z aplikace Karanténa, neboť potřebnými údaji disponovaly příslušné KHS a dále, že ze zjištění učiněných Policií ČR v rámci její výše popsané specifické kontrolní činnosti, byla oznamována KHS pouze porušení karanténních opatření (jako podklad pro správní trestání), zatímco porušení nařízené izolace bylo předáváno službě kriminální policie k šetření podezření ze spáchání trestného činu. Osobní údaje týkající se izolace - a tedy zdravotního stavu osob - tak sloužily prioritně k plnění úkolů Policie ČR vymezených v § 24 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb.

[94] Na základě výše uvedeného tak má Úřad za prokázané, že Policie ČR v pozici spravujícího orgánu podle § 24 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb. shromažďovala osobní údaje o zdravotním stavu osob „plošně“ bez vztahu k šetření konkrétního trestného činu nebo přestupku, nebo poskytování ochrany osob, a to přesto, že § 79 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb. umožňuje Policii ČR tuto činnost výhradně ve vztahu k šetření konkrétního trestného činu nebo přestupku, nebo poskytování ochrany osob. Tímto jednáním byl spáchán přestupek podle § 63 odst. 1

písm. a) zákona č. 110/2019 Sb., podle něhož se právnická osoba dopustí přestupku tím, že stanoveným účelem zpracování osobních údajů poruší povinnost nebo překročí oprávnění vyplývající z jiného zákona.

[95] S ohledem na postavení Policie ČR jako spravujícího orgánu nakládajícího s osobními údaji osob s nařízenou izolací za účelem plnění úkolů podle § 24 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., je tedy vyloučené, aby se obviněná ve vztahu k plnění svých úkolů zprostila svých souvisejících zákonných povinností či omezení (ať již vyplývajících ze zákona č. 110/2019 Sb., či z dalších právních předpisů upravujících její činnost) či odpovědnosti za jejich porušení s poukazem na to, že tak činila na žádost MZ a že zmíněné údaje jí MZ navíc i předávalo, resp. zpřístupňovalo. V této oblasti – typické pro činnost bezpečnostního sboru – totiž Policie ČR nejen, že nebyla, ale pojmově ani nemohla být onou tvrzenou „*personální extenzí orgánů ochrany zdraví*“, neboť činnost spočívající ve vyhledávání a odhalování trestné činnosti, jakož i stíhání trestných činů do kompetence orgánů ochrany zdraví nespadá. Ve vztahu k danému zpracování osobních údajů sloužícímu k plnění úkolů podle § 24 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., tak Policie ČR skutečně jednala „*sama za sebe*“, nikoliv za orgány ochrany zdraví a její činnost tedy není „*příčitatelná*“ nikomu jinému. Totéž platí v rámci zpracování osobních údajů, které je předmětem tohoto řízení, ve vztahu k tvrzení obviněné ohledně postavení Ministerstva zdravotnictví jako „*spolupachatele a organizátora*“, jakož i ve vztahu k názoru obviněné, že odpovědný je vždy ten, kdo údaje neoprávněnému subjektu zpřístupnil (*nikoliv, ten, kdo je jako neoprávněný příjemce sám vyžadoval a následně zpracovával*). Spravující orgán jakožto bezpečnostní sbor je totiž odpovědný za dodržování právních předpisů upravujících jeho vlastní činnost. Pokud tedy Policie ČR není oprávněna k některému způsobu zpracování osobních údajů - např. právě k plošnému shromažďování osobních údajů o zdravotním stavu bez vztahu ke konkrétním jednotlivým případům, a přesto tak činí, nemůže dopadat odpovědnost za toto porušení povinnosti Policie ČR na MZ, s odůvodněním, že kdyby MZ Policii ČR předmětné údaje nepředávalo, nebyla by Policie ČR ustanovení § 79 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb. porušila. Při tom je samozřejmě třeba vycházet ze zjištěného stavu věci, kdy Policie ČR nebyla v roli nedobrovolného příjemce, který se marně snaží zastavit nežádoucí tok osobních údajů s poukazem na to, že je ze zákona nesmí shromažďovat, ale uvedené údaje o zdravotním stavu daných osob přijímala a zpracovávala, přičemž sama též o jejich předávání již od samého počátku aktivně žádala (v této souvislosti je třeba připomenout též počáteční komunikační nejasnost, kdy Policie ČR v době zahájení provozu aplikace Karanténa předpokládala, že do kategorie osob s nařízenou karanténou spadají i osoby, které mají onemocnění COVID-19 již prokázané).

[96] K tvrzení obviněné, že poskytuje-li Policie ČR na požádání jiného subjektu např. obce v rámci postupu podle § 135 zákona č. 500/2004 Sb. součinnost, přičítá se odpovědnost obci, je třeba dodat, že uvedené se neuplatní v případě, pokud by Policie ČR při poskytování takovéto součinnosti překročila své kompetence, resp. porušila právní předpisy, které upravují její vlastní činnost. Ani tento argument obviněné při posuzování zpracování osobních údajů osob s nařízenou izolací v rozporu s ustanovením § 79 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb. tak nemůže obstát.

[97] Dále je v této souvislosti zapotřebí odkázat na ustanovení § 14 a § 18 zákona č. 273/2008 Sb. zakládající oprávnění Policie ČR požadovat od orgánů veřejné správy věcnou a osobní pomoc, zejména potřebné podklady a informace včetně osobních údajů, o kteréžto ustanovení se opírala ČSSZ, když vyhověla požadavku Policie ČR na poskytování osobních údajů osob s nařízenou karanténou. S ohledem na toto oprávnění Policie ČR lze jednoznačně uzavřít, že Policie ČR jako bezpečnostní sbor s oprávněním vyžadovat součinnost

od ostatních orgánů a osob, musí znát a dodržovat rozsah svých oprávnění a kompetencí a při své činnosti z něj nevybočovat; požaduje-li tedy Policie ČR součinnost (včetně dokumentů a osobních údajů) od ostatních orgánů státní správy, měla by sama být garantem toho, že její požadavek se vztahuje výhradně k činnosti, k níž je Policie ČR oprávněna.

[98] V souvislosti se skutkem uvedeným ve výroku I. je zapotřebí reagovat dále na úvahu obviněné v tom směru, že stejně jako nemůže být určité jednání po právu a zároveň i protiprávní, nemůže být patrně totéž jednání zároveň *v souladu s veřejným zájmem a proti veřejnému zájmu*. Přestože obviněná neupřesnila, ke kterému skutku se toto její vyjádření vztahuje, lze z podstaty věci dovodit, že bylo směřováno právě k otázce samotného zpracování osobních údajů osob s nařízenou izolací. K otázce veřejného zájmu je třeba zdůraznit, že „veřejný zájem“ je široký pojem, který zahrnuje nepřebernou škálu možných relevantních veřejných zájmů. Obecně lze říci, že setkají-li se dva (právně aprobované) zájmy a naplnění jednoho není slučitelné s naplněním druhého, je zapotřebí vždy individuálně vyhodnotit, který zájem má v daném případě „větší váhu“. Pokud však jde o situaci, kdy bezpečnostnímu sboru (vybavenému jinak rozsáhlými a rozmanitými kompetencemi sloužícími k plnění jeho úkolů) zákon stanoví výslovný zákaz shromažďovat osobní údaje o zdravotním stavu osob „plošně“ bez vztahu ke konkrétnímu případu, tedy stanoví závazná pravidla k prosazení veřejného zájmu spočívajícího v ochraně soukromí, která smí být prolomena vždy jen za zákonných podmínek (vymezených pro případ shromažďování některých kategorií osobních údajů tak, že toto se smí dít vždy pouze ve vztahu ke konkrétnímu individuálnímu případu), jeví se úvaha obviněné, zda to, co je v souladu s „jednou oblastí“ veřejného zájmu, nemůže být tím pádem automaticky v souladu s „veřejným zájmem jako takovým“, jako zcela lichá. Nad rámec výše uvedeného je pak zapotřebí připomenout, že pokud zákon zapovídá pořízení plošného seznamu osobních údajů o zdravotním stavu subjektů údajů Policii ČR, neznamená to, že takovýto seznam vůbec nebylo možné pořídít (a veřejný zájem na ochraně zdraví tak naplnit způsobem právně aprobovaným), ostatně ~~§ 27 zákona č. 110/2019 Sb. stanoví, že~~ byl úkol vytvořit takovýto seznam uložen resortům, které mají z podstaty své činnosti podstatně širší oprávnění pro přístup k tomuto typu informací, než Policie ČR.

XI. K výroku II.

[99] Podle § 27 zákona č. 110/2019 Sb. spravující orgán zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup informace o (a) svém názvu a kontaktních údajích, (b) kontaktních údajích pověřence pro ochranu osobních údajů, (c) účelu zpracování osobních údajů, (d) právu podat stížnost k Úřadu a kontaktních údajích Úřadu a (e) právu na přístup k osobním údajům, jejich opravu, omezení zpracování nebo výmaz.

[100] Z výše uvedených požadavků na způsob a rozsah plnění informační povinnosti spravujícího orgánu ve vztahu k subjektům údajů dostala Policie ČR svým zákonným povinnostem potud, že na svých webových stránkách zveřejnila název, své kontaktní údaje a kontaktní údaje svého pověřence pro ochranu osobních údajů a dále též informace ohledně práva subjektů údajů na přístup k osobním údajům, jejich opravu, omezení, zpracování nebo výmaz, práva subjektů údajů podat stížnost k Úřadu a kontaktní údaje Úřadu.

[101] Z dalších obecných informací na webu Policie ČR měl subjekt údajů možnost zjistit, že Policie ČR zpracovává osobní údaje jak v pozici správce osobních údajů podle nařízení (EU) 2016/679, tak i v pozici spravujícího orgánu podle hlavy III zákona č. 110/2019 Sb., neboť zde byla obsažena informace o zpracování osobních údajů Policií ČR za účelem předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, zajišťování bezpečnosti

České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, a v souvislosti s plněním informační povinnosti zde byl uveden odkaz na § 24 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb., který zavádí přiměřené použití ustanovení čl. 4 bodu 1 až 6, 8, 9, 12 až 15 a 26 nařízení (EU) 2016/679 též pro zpracování osobních údajů spravujícím orgánem podle hlavy III zákona č. 110/2019 Sb.

[102] Výše uvedené obecné informace však nelze považovat za splnění informační povinnosti podle § 27 písm. c) zákona č. 110/2019 Sb., neboť ve vztahu ke zpracování osobních údajů o nařízené izolaci zde zcela chyběla informace o účelu daného zpracování – tedy o tom, že osobní údaje osoby s nařízenou izolací využívá Policie ČR k vyhledávání, resp. odhalování trestné činnosti – tedy k plnění úkolů podle § 24 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb.

[103] Výše uvedený nedostatek v oblasti informační povinnosti byl pak ještě více akcentován v okamžiku, kdy Policie ČR v rámci plnění své informační povinnosti ve vztahu ke zpracování osobních údajů osob s nařízenou karanténou zveřejnila (7. dubna 2021) dokument vztahující se k zpracování osobních údajů osob v aplikaci Karanténa, v němž byl účel předmětného zpracování specifikován jako „*poskytnutí součinnosti orgánům ochrany veřejného zdraví a kontroly dodržování krizových opatření, aby byla zajištěna ochrana veřejného zdraví*“ a právní základ zpracování zde byl vymezen jako čl. 6 odst. 1 písm. e) nařízení (EU) 2016/679 a § 69 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví. Zveřejnění této informace, bez současného zveřejnění informace o zpracování osobních údajů osob s nařízenou izolací v režimu hlavy III zákona tak dle názoru Úřadu ještě více zkomplikovalo osobám s nařízenou izolací (jejichž osobní údaje byly v aplikaci Karanténa od 1. dubna 2021 taktéž zpracovávány) orientaci v tom, na základě jakého právního důvodu a k jakému účelu (a zda vůbec) jsou jejich osobní údaje včetně údaje o nařízené izolaci zpracovávány.

[104] Informační povinnost spravujícího orgánu přitom není pouhým formálním naplněním požadavku směrnice (EU) 2016/680 na transparentnost každého zpracování (recitál č. 26), ale nezbytným předpokladem pro uplatnění práv subjektů údajů, které nedostatečné, zavádějící či zcela chybějící informace o zpracování jejich osobních údajů (včetně informace o účelu tohoto zpracování) výrazně znesnadňují či zcela znemožňují.

[105] Vzhledem k výše uvedenému je třeba uzavřít, že Policie ČR informační povinnost spravujícího orgánu nesplnila pokud jde o uvedení účelu zpracování osobních údajů ve smyslu § 27 písm. c) zákona č. 110/2019 Sb., čímž byla naplněna skutková podstata přestupku stanoveného v § 63 odst. 1 písm. d) zákona č. 110/2019 Sb.

XII. K výroku III.

[106] Podle § 37 zákona č. 110/2019 Sb. je-li pravděpodobné, že určitý druh připravovaného zpracování osobních údajů povede vzhledem k jeho povaze, rozsahu, okolnostem nebo účelu k vysokému riziku neoprávněného zásahu do práv a svobod subjektů údajů, vypracuje spravující orgán posouzení vlivu takového zpracování na ochranu osobních údajů, které obsahuje alespoň (a) obecný popis připravovaného zpracování osobních údajů a jeho operací, (b) posouzení rizika neoprávněného zásahu do práv a svobod subjektů údajů a (c) plánovaná opatření a vhodné záruky ke zmenšení rizika podle písmene b) a splnění povinností podle této hlavy.

[107] Vysoké riziko neoprávněného zásahu do práv a svobod subjektů údajů je přitom nutno posuzovat jak ve vztahu k charakteru zpracovávaných údajů, tak i ve vztahu k účelu

zpracování. V rámci hodnocení výše rizika je přitom nutno zohlednit nejen pravděpodobnost, resp. potenciální četnost takového zásahu, ale též závažnost následků zásahu.

[108] V daném případě vysoké riziko zásahu do práv a svobod osob spočívá jak v jeho rozsahu (plošné zpracovávání osobních údajů všech osob s nařízenou izolací) tak i povaze a účelu. Riziko zde vyplývá jednak ze skutečnosti, že údaj o nařízené izolaci (na rozdíl od údaje o karanténě) je údajem o zdravotním stavu dané osoby. Současně je třeba vzít v úvahu, že již samotné nařízení izolace (což platí i pro nařízení karantény) je uplatněním veřejné moci, které samo o sobě významně zasahuje do oblasti základních práv a svobod osob. Meze základních lidských práv mohou být za podmínek stanovených Listinou základních práv a svobod upraveny pouze zákonem, přičemž svoboda pohybu může být podle čl. 14 odst. 3 Listiny základních práv a svobod omezena pouze zákonem a pouze tehdy, jestliže je to nevyhnutelné pro bezpečnost státu, udržení veřejného pořádku, ochranu zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých a na vymezených územích též z důvodu ochrany přírody. Kompetence k výkonu veřejné moci spočívajícího v omezení svobody pohybu formou nařízení izolace (což ostatně platí i pro karanténu) je zákonem č. 258/2000 Sb. svěřena orgánům ochrany veřejného zdraví. Na nařízení izolace navazují dále správní činnosti související s nemocenským pojištěním podle zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 187/2006 Sb.“), svěřené orgánům nemocenského pojištění (včetně případné kontrolní činnosti dodržování režimu práce neschopného pojištěnce ve smyslu § 76 zákona č. 187/2006 Sb.). Jak orgány ochrany veřejného zdraví, tak orgány nemocenského pojištění jsou v rámci svého zákonného zmocnění vybaveny odpovídajícími evidenčními systémy, které jim umožňují plnění jejich zákonných povinností. V daném případě však mělo jít o zařazení osobních údajů osob s nařízenou izolací do nového evidenčního systému vytvořeného Policií ČR za okolností popsaných výše. Jakékoliv ohrožení tohoto zpracování, a to nejen v podobě tak intenzivní, jakou je narušení důvěrnosti či integrity zpracovávaných osobních údajů, ale i v případě nepřesnosti v evidovaných osobních údajích, přitom ve svých důsledcích představuje vysoké riziko zásahu do práv a svobod subjektu údajů, a to zejména za situace, kdy osobě, která porušila nařízenou izolaci z důvodu onemocnění COVID-19, hrozí trestní stíhání pro trestný čin šíření nakažlivé lidské nemoci nebo šíření nakažlivé lidské nemoci z nedbalosti. Při hodnocení rizika zásahu do práv a svobod subjektů údajů, které by chybné zpracování osobních údajů o nařízené izolaci mohlo dále způsobit, je třeba připomenout, že nařízení izolace představuje omezení svobody pohybu a případné nepřesnosti při daném zpracování osobních údajů tedy mohou vést k uplatnění opatření směřujících k omezení svobody pohybu i vůči osobám, kterým izolace aktuálně nařízena není.

[109] Ustanovení § 37 zákona č. 110/2019 Sb. ukládající spravujícímu orgánu povinnost provést předchozí prověření potenciálně rizikových zpracování je transpozicí čl. 27 směrnice (EU) 2016/680 a jeho smyslem je jednak prevence rizik, která by subjektům údajů mohla přinést připravované a tedy „nové“ zpracování jejich osobních údajů (a to zejména za situace, kdy jejich osobní údaje zpracovává resp. bude zpracovávat orgán veřejné moci s působností v oblasti definované v § 24 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb. vybavený řadou specifických pravomocí) a zároveň akcentování odpovědnosti spravujícího orgánu za volbu vhodných postupů, které rizika budoucího zpracování osobních údajů vyloučí či alespoň minimalizují.

[110] V daném případě má Úřad za prokázané, že Policie ČR - navzdory všem výše specifikovaným rizikům zpracování - neprovedla posouzení vlivu zpracování na ochranu osobních údajů před započítáním zpracování osobních údajů v aplikaci Karanténa ani podle § 37 zákona č. 110/2019 Sb. ani podle čl. 35 nařízení (EU) 2016/679, a to nejen před samotným zahájením provozu aplikace Karanténa v roce 2020 (tedy v době, kdy se v evidenci tvořící

součástí aplikace Karanténa zpracovávaly osobní údaje osob s nařízenou karanténou), ale ani v roce 2021 před tím, než od 1. dubna 2021 začala Policie ČR shromažďovat a zpracovávat v dané aplikaci rovněž osobní údaje osob s nařízenou izolací – tedy osobní údaje zahrnující informaci o zdravotním stavu, jejichž zpracování nadto mohlo vyústit až v příslušné úkony trestního řízení.

[111] Posouzení vlivu zpracování na ochranu osobních údajů Policie ČR zpracovala až 28. ledna 2022 (tj. po více než dvaceti měsících od zahájení zpracování osobních údajů v aplikaci Karanténa, resp. po více než osmi měsících od zahájení zpracování osobních údajů o nařízené izolaci - tedy údajů o zdravotním stavu) v návaznosti na příkaz vydaný Úřadem dne 13. prosince 2021 pod č.j. UOOU-05143/21-3, jímž bylo obviněné uloženo zajistit, aby Policie ČR požádala o projednání zpracování osobních údajů podle hlavy III zákona 110/2019 Sb. Uvedené posouzení vlivu - *DPIA k aplikaci Karanténa přitom* zpracovala Policie ČR v režimu čl. 35 nařízení (EU) 2016/679, které provádí správce osobních údajů zpracovávající osobní údaje v režimu nařízení (EU) 2016/679 nikoliv spravující orgán v režimu hlavy III č. 110/2019 Sb.

[112] Ve vztahu k porušení povinnosti spravujícího orgánu vypracovat posouzení vlivu zpracování podle § 37 zákona č. 110/2019 Sb. je třeba zdůraznit, že z dikce příslušného ustanovení vyplývá, že tuto povinnost je třeba splnit v době, kdy je zpracování, které povede vzhledem k jeho povaze, rozsahu, okolnostem nebo účelu k vysokému riziku neoprávněného zásahu do práv a svobod subjektů údajů, teprve připravováno. K naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 63 odst. 1 písm. k) zákona č. 110/2019 Sb. tak dojde v okamžiku zahájení zpracování, s nímž je spojeno některé z výše uvedených rizik, bez předchozího posouzení vlivu zpracování.

[113] Pozdější vyhotovení posouzení vlivu zpracování na ochranu osobních údajů tak již nemůže mít vliv na samotný skutek. Pokud by však spravující orgán sám ze své iniciativy ve snaze napravit předchozí pochybení provedl posouzení vlivu zpracování co nejdříve po zahájení zpracování a podle výsledků posouzení např. též optimalizoval procesy zpracování, bylo by na místě zohlednit tuto skutečnost jako polehčující okolnost při rozhodování o trestu. Takováto situace zde však nenastala, neboť, jak již bylo výše uvedeno, bylo posouzení vlivu zpracováno až po více než osmi měsících od zahájení zpracování osobních údajů osob s nařízenou izolací, a to v návaznosti na příkaz vydaný v dané věci Úřadem. Nadto bylo zmíněné posouzení vlivu vztaženo pouze k zpracování v režimu nařízení (EU) 2016/679 a zcela v něm chyběl účel zpracování osobních údajů osob s nařízenou izolací spočívající v plnění úkolů Policie ČR vymezených v § 24 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb. – z hlediska hlavy III tedy nesplnilo svůj účel zcela (byť např. postupy směřující k technickému a organizačnímu zabezpečení v něm popsány jsou, nikoliv však ve vztahu k účelu podle hlavy III zákona č. 110/2019 Sb.). Z těchto důvodů dospěl Úřad k závěru, že Policie ČR porušila povinnost spravujícího orgánu stanovenou v § 37 zákona č. 110/2019 Sb., čímž došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 63 odst. 1 písm. k) zákona č. 110/2019 Sb.

XIII. K výroku IV.

[114] Podle § 38 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb. má-li připravovaným zpracováním osobních údajů vzniknout nová evidence, spravující orgán podá Úřadu žádost o projednání takového zpracování, pokud (a) z posouzení podle § 37 vyplývá vysoké riziko neoprávněného zásahu do práv a svobod subjektů údajů, nebo (b) druh zpracování osobních údajů, s přihlédnutím k využití nových technologií nebo postupů, vede k vysokému riziku zásahu do práv a svobod

subjektů údajů. Podle § 38 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb. je součástí takovéto žádosti o projednání zpracování, posouzení vlivu zpracování na ochranu osobních údajů podle § 37 zákona č. 110/2019 Sb.

[115] Smyslem citovaného zákonného ustanovení je maximalizace ochrany osobních údajů v rámci jejich zpracování spravujícím orgánem při výkonu veřejné moci v rámci plnění jeho úkolů vymezených v § 24 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb. Tento cíl je zřejmý především ze srovnání, jak je povinnost projednání připravovaného zpracování osobních údajů s dozorovým orgánem vymezena ve vztahu ke spravujícímu orgánu podle hlavy III zákona č. 110/2019 Sb. a jak je tato povinnost stanovena správci osobních údajů v režimu nařízení (EU) 2016/679. Správce osobních údajů je totiž povinen konzultovat připravované zpracování s dozorovým úřadem pouze v případě, kdy z posouzení vlivu na ochranu osobních údajů, které správce předtím provedl, vyplývá, že by dané zpracování mělo za následek vysoké riziko v případě, že by správce nepřijal opatření ke zmírnění tohoto rizika (čemuž odpovídá povinnost spravujícího orgánu stanovená v § 38 odst. 1 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb.). Naproti tomu povinnost spravujícího orgánu projednat připravované zpracování je vztažena též na situace, kdy připravované zpracování s ohledem na jeho druh a s přihlédnutím k využití nových technologií nebo postupů, povede k vysokému riziku zásahu do práv a svobod subjektů údajů. Požadavek na předchozí projednání s Úřadem je zde tedy vázán na objektivní riziko, bez ohledu na to, jaké výsledky posouzení zpracování provedenému podle § 37 zákona č. 110/2019 Sb. spravujícímu orgánu „vyšly“. Ustanovení § 38 odst. 1 písm. b) zákona č. 110/2019 Sb. tak představuje jednu z pojištěk pro ochranu práv subjektů údajů před rizikovým zpracováním jejich osobních údajů orgány veřejné moci.

[116] Citované ustanovení přitom předpokládá v první řadě posouzení druhu zpracování ve vztahu k hrozícímu riziku, přičemž k novým technologiím nebo postupům se pouze přihlédne. Forma „nových postupů“ není zákonem vymezena, nemusí tedy být vázána na technologické postupy. Rovněž tak z podmínky vzniku „nové evidence“ nelze dovodit, že je vázána pouze na nové technické resp. technologické způsoby zpracování osobních údajů v evidenci a že pokud se ke zpracování použije již existující technologie je bez dalšího „vše v pořádku“ a projednání s Úřadem není zapotřebí.

[117] Pokud jde o naplnění podmínek pro vznik povinnosti spravujícího orgánu požádat dozorový orgán o projednání připravovaného zpracování osobních údajů (tedy před jeho zahájením) je možno zcela odkázat na zjištění a závěry učiněné již ve vztahu k přestupkům uvedeným ve výrocích I. až III.

[118] Tím, že Policie ČR započala dne 1. dubna 2021 shromažďovat a dále zpracovávat osobní údaje všech osob s nařízenou izolací, vznikla bezesporu nová evidence – a to „evidence osob s nařízenou izolací z důvodu nakažlivého onemocnění vedená Policí ČR“. Vznik takovéto evidence, jak již bylo opakovaně zmiňováno, není zákonem předpokládán a s ohledem na ustanovení § 79 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb. ani umožňován. Na tom, že šlo o novou evidenci přitom nic nemění skutečnost, že tato nová evidence byla po technické stránce vedena v rámci aplikace Karanténa, která v době, kdy Policie ČR započala se zpracováním osobních údajů osob s nařízenou izolací, byla v provozu již cca rok (a v níž do té doby byly shromažďovány a zpracovávány pouze osobní údaje osob s nařízenou karanténou). V této souvislosti je třeba připomenout, že rovněž evidence osob s nařízenou karanténou vedená Policí ČR od roku 2020 je nejen novou, ale též zákonem nepředpokládanou evidencí, neboť též zpracování osobních údajů o hygienických, resp. karanténních opatřeních (zejména jde-li o plošné zpracování) přísluší v návaznosti na vymezení kompetencí jednotlivých resortů

zákonem č. 2/1969 Sb. Ministerstvu zdravotnictví a Ministerstvu práce a sociálních věcí, nikoliv Ministerstvu vnitra či Policii ČR.

[119] Rovněž pokud jde hrozbu vysokého rizika neoprávněného zásahu do práv a svobod subjektů údajů je možno plně odkázat na to, co již bylo uvedeno v souvislosti s hodnocením přestupku uvedeného ve výroku III. rozhodnutí, zejména co do rozsahu zpracování (plošné zpracování osobních údajů všech osob s nařízenou izolací) a též co do povahy a účelu, přičemž údaj o nařízené izolaci je údajem o zdravotním stavu dané osoby a současně též údajem o úkonu veřejné moci, jímž byla dotčena svoboda pohybu dané osoby. Současně je třeba připomenout též trestněprávní aspekt dané věci, tedy že v návaznosti (mimo jiné) na údaje obsažené v této evidenci hrozí subjektu údajů zahájení trestního stíhání pro trestný čin šíření nakažlivé lidské nemoci nebo šíření nakažlivé lidské nemoci z nedbalosti.

[120] Přes všechny výše uvedené důvody svědčící v daném případě pro postup podle § 38 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb. však Policie ČR jako spravující orgán nedostála této své zákonné povinnosti před zahájením zpracování a žádost o zpracování podala až po více než osmi měsících od zahájení zpracování osobních údajů osob s nařízenou izolací, a to v návaznosti na příkaz vydaný v dané věci Úřadem a nadto k dané žádosti přiložila posouzení vlivu zpracování na ochranu osobních údajů podle čl. 35 nařízení (EU) 2016/679 a nikoliv podle § 37 zákona č. 110/2019 Sb., což samozřejmě obnášelo odlišný účel zpracování osobních údajů a tomu odpovídající výsledky posouzení zpracování – tedy závěr, že projednání zpracování s Úřadem není nutné (a je k němu proto přistoupeno pouze z důvodu příkazu Úřadu). Právě s ohledem na tento závěr učiněný Policií ČR - kdy z vlastního posouzení zpracování Policií ČR vyplynulo, že projednání zpracování s dozorovým úřadem není zapotřebí – se jeví jako účelné ustanovení § 38 odst. 1 písm. b) zákona č. 110/2019 Sb., které neponechává povinnost k projednání zpracování závislou jen na závěrech, jichž se dobere spravující orgán v rámci svého vlastního posouzení připravovaného zpracování.

[121] Z výše uvedených důvodů dospěl Úřad (obdobně jako v případě přestupku uvedeného ve výroku III. tohoto rozhodnutí) k závěru, že podání žádosti o projednání zpracování po osmi měsících od zahájení projednávaného zpracování, k němuž nadto ani Policie ČR nepřistoupila ze své iniciativy, ale na základě příkazu vydaného Úřadem a kterou pouze formálně označila jako Žádost o projednání zpracování dle § 38 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., ale připojila k ní přílohy vztahující se ke zpracování podle nařízení (EU) 2016/679, nelze v žádném případě považovat za splnění povinnosti vyplývající spravujícímu orgánu z § 38 zákona č. 110/2019 Sb., a že tedy v daném případě došlo i k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 63 odst. 1 písm. l) zákona č. 110/2019 Sb.

XIV. K uloženému trestu

[122] Jak vyplývá z výše uvedeného, Úřad vzal za prokázané, že se obviněná dopustila skutkem popsáním ve výroku I. tohoto rozhodnutí přestupku podle § 63 odst. 1 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb., skutkem popsáním ve výroku II. tohoto rozhodnutí přestupku podle § 63 odst. 1 písm. d) zákona č. 110/2019 Sb., skutkem popsáním ve výroku III. tohoto rozhodnutí přestupku podle § 63 odst. 1 písm. k) zákona č. 110/2019 Sb. a skutkem popsáním ve výroku IV. přestupku podle § 63 odst. 1 písm. l) zákona č. 110/2019 Sb. Jedná se tak o případ vícečinného nestejnorožného souběhu přestupků.

[123] Podle § 63 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb. lze za přestupek podle odstavců 1 a 2 uložit pokutu do 10 000 000 Kč.

[124] Podle § 37 zákona č. 250/2016 Sb. se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména

- a) k povaze a závažnosti přestupku,
- b) k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení,
- c) k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem,
- d) u pokusu přestupku k tomu, do jaké míry se jednání pachatele přiblížilo k dokonání přestupku, jakož i k okolnostem a důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo,
- e) u spolupachatelů k tomu, jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání přestupku,
- f) u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku,
- g) u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti,
- h) u právního nástupce k tomu, v jakém rozsahu na něj přešly výnosy, užitky a jiné výhody ze spáchaného přestupku, a v případě více právních nástupců k tomu, zda některý z nich pokračuje v činnosti, při které byl přestupek spáchán,
- i) u pokračujícího, trvajících a hromadného přestupku k tomu, zda k části jednání, jímž byl přestupek spáchán, došlo za účinnosti zákona, který za přestupek stanovil správní trest mírnější než zákon, který byl účinný při dokončení tohoto jednání.

[125] Podle § 38 zákona č. 250/2016 Sb. je povaha a závažnost přestupku dána zejména

- a) významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen,
- b) významem a rozsahem následku přestupku,
- c) způsobem spáchání přestupku,
- d) okolnostmi spáchání přestupku,
- e) u fyzické osoby též druhem a mírou jejího zavinění, popřípadě pohnutkou,
- f) délkou doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele nebo po kterou trval protiprávní stav udržovaný protiprávním jednáním pachatele,
- g) počtem jednotlivých dílčích útoků, které tvoří pokračování v přestupku.

[126] Podle § 40 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb. se jako k přitěžující okolnosti přihlédne k tomu, že pachatel spáchal více přestupků.

[127] Podle § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. se za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.

[128] Vzhledem k tomu, že podle § 63 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb. je pro všechny z výše uvedených přestupků stanovena stejná horní sazba pokuty, Úřad musel za účelem dodržení zásady absorpční přistoupit k určení přestupku nejzávažnějšího. Za tím účelem posuzoval závažnost každého z výše uvedených sbíhajících se přestupků.

[129] Pokud jde o závažnost přestupků obviněné, shledal Úřad nejzávažnějším přestupek uvedený ve výroku I., s tím, že překročením oprávnění vyplývajícího Policii ČR z § 79 odst. 2 ve spojení s odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., byl porušen zájem na shromažďování osobních údajů o zdravotním stavu pouze na základě zákona a v jeho mezích. Popsaným jednáním

Policie ČR došlo k zásahu do práva 2 110 084 osob na to, aby osobní údaje o jejich zdravotním stavu nebyly shromažďovány mimo případy, kdy to zákon výslovně stanoví, resp. umožní. Policii ČR přitom zákon umožňuje shromažďování osobních údajů o zdravotním stavu osob pouze v případě, je-li to nezbytné pro účely šetření konkrétního trestného činu nebo přestupku, nebo při poskytování ochrany osob. Překročení těchto zákonných limitů zpracování osobních údajů o zdravotním stavu je již z podstaty věci mimořádně významným zásahem do práv a svobod subjektů údajů.

[130] V této souvislosti je třeba opětovně zmínit zřetelný rozdíl mezi zpracováním osobních údajů správcem v režimu nařízení (EU) 2016/679 a spravujícím orgánem v režimu hlavy III zákona č. 110/2019 Sb. Zatímco nařízení (EU) 2016/679 poskytuje správci osobních údajů kromě zpracování nezbytného pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje, podle čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení (EU) 2016/679 rovněž řadu dalších právních titulů, které jsou nadto formulovány velmi široce, v případě zpracování osobních údajů podle hlavy III zákona č. 110/2019 Sb. tomu tak není. Zde se bude vždy jednat o zpracování při plnění konkrétního úkolu ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., které musí být prováděno vždy striktně v mezích zákona. Ostatně právě na vybočení ze zákonem daného rámce pro výkon veřejné moci cílí ustanovení § 63 odst. 1 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb., když vymezuje skutkovou podstatu přestupku spravujícího orgánu jako překročení oprávnění vyplývající z jiného zákona.

[131] Stejně tak již z podstaty zpracování osobních údajů spravujícím orgánem limitovaného zákonem plyne, že zde není prostor pro provádění „balančních testů“ pro porovnání chráněných zájmů z hlediska jejich přednosti. V daném případě se tak obdobné uvážení může uplatnit pouze při posuzování míry společenské škodlivosti konkrétního skutku a okolností jeho spáchání v rámci rozhodování o trestu.

[132] Ve vztahu k výše uvedenému přestupku ve výroku I. tak shledal Úřad další tři přestupky uvedené ve výrocih II., III. a IV. méně závažnými, a proto ukládá trest podle ustanovení vztahujícího se na tento přestupek.

[133] Z hlediska hodnocení závažnosti přestupku uvedeného ve výroku I., spočívajícího ve shromažďování osobních údajů o zdravotním stavu osob Policií ČR, aniž by v době jejich shromáždění probíhalo šetření konkrétního trestného činu nebo přestupku (a aniž by toto bylo spojeno s poskytováním ochrany osobám o jejichž osobní údaje se jedná), prováděného přesto, že takovýto postup zákon neumožňuje a ve vztahu ke shromažďování osobních údajů o zdravotním stavu Policií ČR výslovně stanoví výše uvedené limity, jedná se dle názoru Úřadu z obecného hlediska o přestupek velmi závažný, který představuje zásadní zásah do práv subjektů údajů. Pro zdůraznění závěru o vysoké závažnosti tohoto typu přestupku lze odkázat na význam ustanovení, které bylo v daném případě Policií ČR porušeno, zájem, který je jím chráněn, a rovněž na možné dopady neoprávněného shromažďování údajů o zdravotním stavu do života subjektů údajů (zejména pokud by se jednalo o komplexní údaje o zdravotním stavu, včetně případných zdravotních handicapů, či ve vztahu k infekčnímu onemocnění např. o údaje o HIV pozitivitě), které činí shromažďování těchto osobních údajů bez splnění zákonem vyžadovaných podmínek naprosto nepřijatelným. Společenskou závažnost takového přestupku pak samozřejmě zvyšuje i skutečnost, že tím, kdo svým jednáním porušil právní povinnost, je právě Policie ČR, jejímž úkolem je chránit bezpečnost a veřejný pořádek a v souvislosti s tím dodržování právních povinností vymáhat.

[134] V porovnání s výše uvedeným obecným příkladem se však individuální závažnost daného přestupku jeví jako méně vysoká, a to jednak s ohledem na skutečnost, že údaj o zdravotním

stavu osob zařazených do databáze aplikace Karanténa obsahoval pouze informaci o aktuální nálezce virovým onemocněním COVID-19 (která přímo vyplývala z nařízené izolace) bez vazby na jakékoliv další informace o zdravotním stavu dané osoby. Významné byly z tohoto hlediska rovněž okolnosti, za nichž byl předmětný přestupek spáchán, zejména pak skutečnost, že k jeho spáchání došlo v přímé souvislosti s pandemií onemocnění COVID-19, přičemž plošné shromažďování osobních údajů o zdravotním stavu, jímž Policie ČR ve smyslu § 63 odst. 1 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb. překročila své oprávnění ke zpracování osobních údajů vyplývajících ze zákona č. 273/2008 Sb., bylo zacíleno na identifikaci osob s izolací nařízenou v souvislosti s onemocněním COVID-19, tedy osob, které by v případě nedodržování nařízené izolace zvyšovaly riziko nákazy u dalších osob.

[135] Na druhé straně je však v rámci individuální závažnosti tohoto konkrétního přestupku nutno zohlednit i rozsah jeho následku, kdy se z hlediska Policie ČR jednalo o plošné a dlouhodobé shromažďování osobních údajů o zdravotním stavu, takže toto se jednak dotklo značného množství osob (celkem 2 110 084 osob) a trvalo více než 11 měsíců.

[136] Vzhledem k charakteru porušené povinnosti a skutečnosti, že tohoto porušení se dopustil spravující orgán, který je bezpečnostním sborem vybaveným pro výkon své činnosti rozsáhlými kompetencemi, nelze přihlídnout k argumentu obviněné, že míra společenské škodlivosti by měla být posuzována podle „*zpětné vazby*“ přicházející ze strany dotčených fyzických osob. Postoj obviněné naznačující, že pokud si na zpracování osobních údajů nestěžovaly dotčené subjekty, tak má případné pochybení vlastně jen formální charakter bez významnější společenské škodlivosti, je nepřijatelný. Uvedené platí v daném případě tím spíše, že Policie ČR současně porušila povinnost zveřejnit informace o účelu daného zpracování osobních údajů a subjektům údajů tak významně ztížila orientaci v otázce nakládání s jejich osobními údaji a tedy možnost uplatnit jejich práva právě prostřednictvím podaných stížností.

[137] Jak již bylo výše uvedeno, odpovídá Policie ČR jakožto bezpečnostní sbor v postavení spravujícího orgánu ve smyslu § 24 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb. v plném rozsahu za dodržování právních předpisů upravujících jeho vlastní činnost, a to jak z hlediska aktivního plnění svých povinností, tak i z hlediska nevybočování ze zákonem stanovených mezí jeho pravomocí. Této odpovědnosti se nemůže zprostit Policie ČR resp. obviněná s poukazem na to, že osobní údaje osob s nařízenou izolací předávalo MZ. Role MZ v této věci rovněž nesnižuje míru společenské škodlivosti jednání Policie ČR, ani jinak nemodifikuje míru její odpovědnosti, pokud jde o zpracování osobních údajů v režimu hlavy III zákona č. 110/2019 Sb.

[138] Pokud jde o zhodnocení závažnosti přestupku uvedeného ve výroku I. tohoto rozhodnutí, pro účely stanovení základu pro výpočet pokuty, tento přestupek při zohlednění jeho individuální závažnosti včetně konkrétních okolností, za nichž byl spáchán, Úřad hodnotí jako středně závažný. U středně závažných přestupků podle § 63 odst. 1 a 2 zákona č. 110/2019 Sb. je zpravidla jako základ pokuty užíváno rozpětí 3 % až 10 % horní hranice její sazby uvedené v § 63 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb. S ohledem na rozsah následku přestupku, kdy popsáním jednáním bylo dotčeno více než dva miliony osob, přičemž uvedené jednání trvalo téměř jeden rok, Úřad stanovil základ pro výpočet pokuty v horní polovině tohoto rozpětí, konkrétně ve výši 750 000 Kč, která představuje 7,5 % z maximální výše pokuty podle § 63 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb.

[139] Následně Úřad posoudil význam zbylých sbíhajících se přestupků uvedených ve výrocih II. až IV. tohoto rozhodnutí ve vztahu k celkové vytykané přestupkové činnosti obviněné. Dospěl přitom k závěru, že jejich závažnost je natolik významná, že je při stanovení výše

pokuty nelze pominout (nejedná se o bagatelní přestupky), ale naopak je třeba, aby se do ní zřetelně promítly.

[140] V projednávaném případě se jedná o zohlednění tří dalších sbíhajících se přestupků jakožto přitěžujících okolností, přičemž každý z nich jednotlivě dosahuje úrovně střední závažnosti, byť (na rozdíl od přestupku uvedeného ve výroku I.) se blíží její dolní hranici. Jednotlivé přestupky (a to včetně přestupku uvedeného ve výroku I.) věcně souvisejí a z jejich společného posouzení je dobře patrný komplexní způsob porušení povinností Policie ČR v souvislosti se shromažďováním a dalším zpracováním osobních údajů osob, jímž byla nařízena izolace z důvodu prodělávání onemocnění COVID-19. Zejména je třeba poukázat na jejich vzájemnou souvislost v tom smyslu, že pokud by Policie ČR byla řádně dostala svým zákonným povinnostem, jejichž porušení představuje naplnění skutkové podstaty přestupků uvedených ve výrocích III. a IV., pak by mohl být včas vyjasněn právní režim připravovaného zpracování a s ním související právní povinnosti a omezení, ke spáchání přestupku uvedeného ve výroku I. by pak pravděpodobně ani nedošlo. Řádné splnění informační povinnosti ve vztahu k subjektům údajů, jehož závažné nedostatky mají charakter přestupku obsaženého ve výroku II., by zase samo o sobě mohlo přispět k včasnému uplatnění práv subjektů údajů a tedy i k dřívější nápravě závadného stavu.

[141] Konkrétně je pak k závažnosti přestupku obviněné uvedené ve výroku II. třeba uvést, že jím byl porušen zájem na informovanosti subjektů údajů o zpracování jejich osobních údajů. Chráněný zájem Úřad hodnotí jako významný, neboť dostatečná informovanost, resp. možnost dostatečné informovanosti je předpokladem pro případné uplatňování dalších práv přiznaných zákonem č. 110/2019 Sb. subjektům údajů vůči spravujícímu orgánu. V daném případě došlo k porušení dané povinnosti jednáním ve formě opomenutí. Následkem tohoto přestupku je absence informovanosti osob s nařízenou izolací z důvodu nákazy onemocněním COVID-19 o tom, že jejich osobní údaje o zdravotním stavu byly předmětem zpracování.

[142] Pokud jde o přestupek uvedený ve výroku III. a přestupek ve výroku IV., jimi oběma byl porušen obecný zájem na bezpečnosti zpracování, přesněji na ochraně práv a svobod subjektů údajů před neoprávněným zásahem, konkrétně pak zájem na identifikaci rizik zpracování osobních údajů a na včasné a efektivní eliminaci či alespoň snížení takovýchto rizik a přestupkem uvedeným ve výroku IV. dále též zájem na ověření zákonnosti postupů ve vztahu k novým způsobům zpracování osobních údajů. Rovněž v případě těchto dvou přestupků došlo k porušení dané povinnosti jednáním ve formě opomenutí. Následkem těchto přestupků je nedostatek včasného a odpovědného posouzení zákonnosti a rizik připravovaného zpracování.

[143] Po vyhodnocení závažnosti přestupků uvedených ve výrocích II. III. a IV. dospěl Úřad k závěru, že každý z výše uvedených sbíhajících se přestupků s ohledem na svou individuální závažnost i na výše popsanou souvislost s přestupkem uvedeným ve výroku I. je třeba hodnotit jako přitěžující okolnost ve smyslu § 40 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., které dále zvyšují závažnost přestupku uvedeného ve výroku I. tohoto rozhodnutí, a to každý o 10 %. Proto Úřad k základu pro výpočet pokuty stanovenému ve výši 750 000 Kč připočetl za každý z výše uvedených přestupků částku 75 000 Kč celkem tedy 225 000 Kč.

[144] Polehčující okolnosti ve smyslu § 39 zákona č. 250/2016 Sb. Úřad v daném případě neshledal. V této souvislosti lze pouze připomenout postoj Policie ČR k uložené povinnosti požádat o projednání zpracování dle § 38 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., kdy Policie zdůraznila ryze formální aspekt podané žádosti tím, že ačkoliv své podání označila jako Žádost o projednání zpracování dle § 38 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., připojila k ní jako podklad pro

zmíněné projednání veškeré přílohy vztahující se výlučně ke zpracování osobních údajů Policií České republiky jako správcem osobních údajů ve smyslu nařízení (EU) 2016/679, kterýžto postup nedává Úřadu možnost hodnotit uvedené podání žádosti jako smysluplnou reflexi pochybení a efektivní krok k nápravě ve smyslu § 39 písm. c) či d) zákona č. 250/2016 Sb.

[145] V souvislosti s ukládáním sankce obviněná namítá, že *„činnost Policie ČR, byla jen „odrazem (rubem) činnosti a pokynů Ministerstva zdravotnictví“*, pokud by tedy Úřad v souvislosti se zpracováním osobních údajů, které je předmětem tohoto řízení, uložil pokutu pouze obviněné, zatímco MZ nikoliv, vznikl by tím podle obviněné nedůvodný rozdíl při rozhodování „skutkově shodných nebo podobných případů“ ve smyslu § 2 odst. 4 in fine zákona č. 500/2004 Sb., přičemž tato nerovnost by odpovídala rozdílu mezi výší pokuty uložené obviněné na straně jedné a nulovou hodnotou (pokuty) na straně druhé. K uvedenému je třeba opětovně připomenout, že ustanovení hlavy III zákona č. 110/2019 Sb. upravují specifické zpracování osobních údajů prováděné spravujícím orgánem podle § 24 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb., při plnění jeho úkolů stanovených v § 24 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb. Na zpracování osobních údajů prováděné orgánem, který neplní úkoly podle § 24 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., se tak vztahuje nařízení (EU) 2016/679. Ve vztahu k případným přestupkům spáchaným správcem zpracovávajícím osobní údaje v režimu nařízení (EU) 2016/679, který je orgánem veřejné moci či veřejným subjektem, dozorový orgán podle § 62 odst. 5 zákona č. 110/2019 Sb. ve spojení s čl. 83 odst. 7 nařízení (EU) 2016/679 upustí od uložení správního trestu. Ve vztahu k přestupkům spravujících orgánů (které zpravidla budou mít právě postavení orgánu veřejné moci) však zákon naopak s ukládáním pokut počítá, a to podle § 63 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb. až do výše 10 000 000 Kč. Z uvedeného rozdílu správního trestání v oblasti těchto dvou režimů zpracování osobních údajů je zřetelně patrný význam, který je přikládán řádnému plnění povinností spravujícího orgánu, který nakládá s osobními údaji při plnění úkolů podle § 24 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb. a je za tím účelem vybaven odpovídajícími pravomocemi. S ohledem na výše uvedené se tak nejedná o „nerovnost“, ale o dva zcela rozdílné přístupy zákonodárce. Argument, že subjektu, který zpracovává osobní údaje v režimu nařízení (EU) 2016/679, by nebyla uložena pokuta, tak nemůže mít žádný vliv na otázku uložení sankce (a její výše) ve vztahu ke spravujícímu orgánu zpracovávajícímu osobní údaje v režimu hlavy III zákona č. 110/2019 Sb.

[146] V souvislosti s námitkou obviněné, že nemá vlastní příjmy a její trestání by de facto bylo *„přesunem prostředků mezi dvěma rozpočtovými kapitolami“*, Úřad odkazuje na čl. 57 směrnice (EU) 2016/680, podle něhož *„[č]lenské státy stanoví pravidla pro sankce za porušení předpisů přijatých na základě této směrnice a přijmou veškerá opatření nezbytná k zajištění jejich uplatňování. Tyto sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.“* V recitálu č. 89 směrnice (EU) 2016/680 se uvádí, že *„[k]aždé fyzické nebo veřejnoprávní či soukromoprávní právnické osobě, která poruší tuto směrnici, by měly být uloženy sankce. Členské státy by měly zajistit, aby byly tyto sankce účinné, přiměřené a odrazující, a měly by přijmout všechna opatření pro jejich uplatňování.“* Z výše uvedeného vyplývá, že směrnice (EU) 2016/680 předpokládá trestání veřejnoprávních subjektů, a předpokládá tedy i možnost, že uložené sankce budou hrazeny z rozpočtových prostředků. S uvedeným plně koresponduje ustanovení § 63 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb. Stejně jako námitku obviněné ohledně neúčelnosti uložení trestu jakožto přesunu prostředků mezi dvěma rozpočtovými kapitolami, pokládá Úřad za irelevantní rovněž argumentaci jejími majetkovými poměry, resp. příslušnou rozpočtovou kapitolou a taktéž situací *„progredujících škrťů finančních i personálních“*. V souvislosti s majetkovými poměry je nutno v první řadě připomenout, že podle judikatury Nejvyššího

správního soudu jsou majetkové poměry posuzovány zejména za účelem prevence uložení sankce likvidačního charakteru (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. dubna 2010, čj. 1 As 9/2008-133; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. listopadu 2020, čj. 4 Ads 124/2020-42). Výše uložené pokuty přitom nedosahuje ani 10 % její maximální možné sazby stanovené v § 60 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb. a ve vztahu k ústřednímu orgánu státní správy nelze dovést tak citlivý dopad, pro který by měla být výše stanovené celkové částky pokuty revidována, resp. snížena.

[147] S ohledem na výše uvedené bylo o výši pokuty rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku V. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

V souladu s § 152 odst. 1 správního řádu lze u Úřadu pro ochranu osobních údajů proti tomuto rozhodnutí podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí rozklad předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Rozhodnutí je doručeno dnem převzetí stejnopisu, nejpozději ale desátým dnem od jeho uložení na poště. V případě doručování do datové schránky je dnem doručení okamžik přihlášení oprávněné osoby do datové schránky, nejpozději ale desátý den ode dne dodání rozhodnutí do datové schránky.

Praha, 6. ledna 2023

JUDr. Simona Bílá
vedoucí oddělení
správního řízení a metodiky
(podepsáno elektronicky)